

Ionuț
GHIONEA

Nuvele

Ionuț Ghionea

Nuvele

2007 - 2011

Ediție electronică: © Ionuț Gabriel Ghionea, 2011
Toate drepturile aparțin autorului
Versiune electronică 1.0

Cartea este protejată de Legea nr 8 din 1996 privind Drepturile de Autor. Reproducerea și distribuirea integrală sau parțială a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil scris al autorului. Prin distribuirea gratuită a cărții, autorul transmite numai dreptul de utilizare, cititorul nedevenind în nici un fel proprietar al prezentei cărți în format electronic.

Despre autor:

Ionuț Gabriel GHIONEA, născut la 2 ianuarie 1976, a absolvit în anul 1999 Facultatea de Ingineria și Managementul Sistemelor Tehnologice, Universitatea POLITEHNICA din București, specializarea Ingineria și Managementul Sistemelor de Producție.

În anul universitar 1999 - 2000 a urmat și a absolvit cursurile de Studii Aprofundate în Specializarea Concepție și Fabricație Integrate cu Calculatorul. În anul 2003 a urmat un stagiu de pregătire a tezei de doctorat la Universitatea Ecole Nationale Supérieure d'Arts et Metiers din Aix-en-Provence, Franța și este doctor inginer din anul 2010.

Desfășoară activitate didactică din anul 2000, fiind în prezent șef de lucrări, membru al Catedrei de Tehnologia Construcțiilor de Mașini. Domeniile sale de competență includ: Inginerie Mecanică, Proiectare Asistată, Managementul Sistemelor Tehnologice, Tehnologiile de Control Dimensional.

Deține diplomele: Autodesk Certificate of Completion for AutoCAD 2000 și 2009 Update, CATIA Certified Professional CATIA V5R14 Part Design Specialist, Autodesk Digital Prototyping Essentials, Autodesk Implementation Expert Program Manufacturing, Specialist în domeniul proiectării asistate de calculator cod standard ocupațional COR 213907 CNFPA și este coautor al standardului ocupațional Operator în domeniul proiectării asistate de calculator cod COR 312204 CNFPA.

A publicat, ca autor sau coautor, peste 60 de articole de specialitate și 8 cărți având ca tematică proiectarea asistată cu aplicații în inginerie mecanică, precum și numeroase alte lucrări în reviste/volume ale unor conferințe în domeniul ingineriei mecanice, din țară și străinătate.

A participat în echipă la 13 contracte de cercetare științifică și de pregătire profesională.

ionut76@hotmail.com

<http://www.ghionea.ro>, <http://www.catia.ro>

<http://ionut76.blogspot.com>

Cuvânt înainte

Cititorule, am căutat îndelung calea către această culegere a scurtelor nuvele scrise de mine în ultimii câțiva ani. Am stat de multe ori în cumpănă dacă acest volum trebuie sau nu să prindă viață, așa cum am stat deseori în fața paginii albe încercând să-mi ordonez cât mai clar ideile unei noi nuvele.

Unele scrieri sunt pur și simplu ficțiune, altele sunt inspirate din istorie, iar câteva au un sâmbure de adevăr, anumite fapte și oameni primind culoare în aceste pagini. Am crezut cu adevărat că povestea lor, de cele mai multe ori neștiută, trebuie spusă pentru a fi cunoscută.

Nu există un anumit tipar al acestor nuvele, le-am scris așa cum mi s-au născut în minte, simplu, dintr-o dată. Am schimbat deseori firul narativ, chiar și finalul unora, însă le-am păstrat ideea inițială.

Trebuie să mărturisesc că sursele de inspirație sunt multe: diferite filme, cărți de istorie, romane, amintiri personale și chiar povestiri adevărate transmise prin viu grai. Am căutat să extrag din fiecare acel sâmbure de viață, adevărat, și să îl transpun personajelor din carte. Poate că am reușit.

București, august 2011

Cuprins

Cel fără nume	6
Stăpânul	10
Ora la care păpușile dorm	14
Reduta	17
Movila	20
Campionul	24
Suflet de oțel	27
Baronul Roșu	31
Iliuță	34
Ctitorul	38
Florile nu au amintiri	40
August	43
O nouă speranță	46
Camaradul (1)	50
Camaradul (2)	55
Barbarii	59
Inventatorul	64
Vivienne	67
Supraviețuitorii	71
Fluturile roșu	76

Cel fără nume

Vizitiul struni cailor și căruța se opri. Încet, una după alta, toate celelalte căruțe cu coviltir se opriră. Nu coborî nimeni. Doar doi-trei bărbați trecură cu un felinar și ridicară fiecare rogojină privind înăuntru. Din când în când, un trup inert era rostogolit în praful drumului și împins cât mai departe cu o prăjină.

Ciumați ! Loviți de boala neagră, chinuiți de febră și halucinații, respinși de familii, priviți cu silă ca pe niște condamnați la moarte, bolnavii erau aruncați din căruțe, vii sau morți, apoi convoiul pleca mai departe. În fiecare zi murea cineva. Apoi alții își descopereau semnele fatale pe corp, încercau să le ascundă două-trei zile, apoi, la capătul puterilor și al judecății erau părăsiți pe aceste locuri străine.

Ciuma le lovise satul cu ceva timp în urmă. Mulți au fugit în prima zi, cu toată agoniseala mărunță pe care au reușit să o înghesuie într-o căruță. Au luat drumul orașelor mari în căutarea salvării, a doctorilor, a vracilor. Au luat cu ei și bolnavii, nu au putut atunci să își părăsească copiii sau frații în casele incendiate de vecini. În timp, boala i-a măcinat aproape pe toți. Cei de azi, ultimii plecați din sat au întâlnit în drum căruțe răsturnate, cai epuizați de sete, muribunzi, durere. Multă durere. Au trecut mai departe și au ars totul în urma lor.

Spre seară ajunseră la un hotar. Au privit drumurile pierdute în zare și au așteptat un semn. Cineva a hotărât să ia drumul spre o mănăstire veche construită cândva de cavalerii cruciați, în vremurile de glorie ale regelui Filip. Mănăstirea, jumătate biserică, jumătate fortăreață i-a respins tăcută, porțile sale masive de lemn pietrificat de ani au rămas închise și nici măcar o suflare omenească nu s-a simțit de dincolo.

Vor merge mai departe. O femeie a coborât din căruță și, cu

fața acoperită de un șal negru, îi privește pe cei căzuți. Caută ceva și îngenunchează, dar nu îi atinge. Un bărbat se apropie, o ridică și o împinge spre căruță: “Lasă-l, e mort deja, nu mai poți face nimic pentru el, să mergem, nu înțelegi ? Să plecăm, repede !”. “Nu, nu, nu pot..Eric e...e soțul meu, e fratele tău, cum îl poți părăsi aici ? Unde este, nu îl văd, ?” Urcată cu greu în căruță, femeia își înăbuși plânsul în cele câteva cârpe soioase din care răsăreau mânuțele unui copil palid.

Felinarul bărbatului se retrase, rogojina coborî și femeia avu impresia că întreaga noapte se înghesuie în inima sa. Răsufă adânc, aproape că se înneacă cu aerul rece al nopții, un nod îi urcă în piept și două lacrimi mari căzură pe fața copilului. Cineva dădu bice cailor și căruța se depărtă scârțâind.

Jos, la marginea drumului, printre trupurile reci, se simți o mișcare, o mână crispată și slabă se strânse pumn ca și cum ar fi vrut să rețină pentru încă o clipă convoiul plecat.

Nu-și aminti nimic, nici nume, nici chipuri, nici fapte. Sorbi însetat din ulcica întinsă, iar apa rece îi răcori durerea. Zăcu așa zile, poate săptămâni, văzu chipuri, umbre, auzi voci dar nu le înțelese vorba. Visă cumplit, se trezi scâldat în sudoare, legat de pat, se zbătu și strigă nopți în șir.

Într-o zi deschise ochii. Clipi des pentru a se obișnui cu lumina puternică revărsată asupra sa prin două geamuri înalte pictate cu chipuri de îngeri. Poate că unul dintre ei se coborâse asupra sa și-l luase Dincolo. Mai târziu primi haine și, sprijinit de un călugăr tânăr, păși în curte. Se văzu privit cu curiozitate, era înconjurat de chipuri aspre, cu bărbi dese, de ochi iscoditori. Cu toate acestea se simți acasă, fiecare dori să îl atingă, să-i vorbească. Cineva îi întinse mâna. Ridică mărul roșu și mușcă din el cu poftă, întregul suc dulce al fructului îi pătrunse ființa. Era din nou viu.

Rămase un timp printre ei. A aflat cum a fost găsit printre morți și cum a fost ridicat dintre ei. A fost tăiat de mai multe ori și întors pe o parte sau pe alta pentru a i se scurge boala neagră din rănile adânci, apoi uns, cusut, spălat, tăiat din nou... S-a zbătut între viață și moartea

din ghearele căreia a fost smuls. A fost un miracol, îngerii din fereastră i-au întins raze tămăduitoare de soare. Nu și-a amintit, însă, numele său. Noaptea îl fulgerau amintiri, crâmpie de gânduri și chipuri. Întindea mâna după ele să le atingă, dar în zadar. Niciun nume, niciun chip nu îi erau clare. S-a întristat și a plâns în chilia dăruită de călugări. Era un necunoscut pentru toți, chiar și pentru el.

În timp, s-a obișnuit cu noua sa viață, omul fără nume. De fiecare dată când era chemat la masă sau la vreo treabă, cel care venea după el îl atinge pe umăr și, fără să rostească vreun nume, îi făcea semn să-l urmeze. Într-un târziu, l-au botezat și i-au spus Filip, după gloriosul rege al Franței, cum a ținut să îi explice starețul. Filip să fie, și-a zis în sinea lui, apoi și-a scrijelit adânc numele pe braț cu un vîrf de cuțit ca nu cumva să-l mai uite vreodată.

După o vreme a plecat. Pur și simplu, într-o dimineață, tăcut, a strâns într-o cărpă la capătul unui băț câteva haine, o cruce mică de lemn, o cană, o lingură și câteva bucăți de pâine. A pășit simplu în biserică, s-a închinat până la pământ în fața îngerilor dătători de viață, a strâns câteva mâini și a plecat. Era pentru prima dată după cine mai știe cât timp când pășea în lumea de afară. Respins cândva de această lume, acum era atras de ea. Drumul prăfuit îi păstră o vreme urmele tălpilor goale.

A cerșit pe străzi și în uși de biserică, cineva milos l-a luat pe lângă casă, a slujit ca grădinar, ca fierar, apoi ca armurier în câteva orașe, a muncit tăcut, privind fiecare zi ca pe o minune înfăptuită în fiecare dimineață. Și-a privit de nenumărate ori brațul pe care numele Filip se distingea cu greu. Da, Filip, ca pe gloriosul rege al Franței, cum a spus cândva bunul stareț. Zâmbi.

Au trecut anii. Și-a încropit un mic atelier în orășelul de provincie din sudul regatului. Acum are casa lui, o farfurie cu merinde pe masă, o soție și un fiu. Armurier ca și el, o mândrie de băiat, apreciat chiar de guvernator. Din mâinile lor ies cele mai aprige săbii, vârfuri de săgeți și platoșe. A fost întrebat de multe ori cine l-a învățat meșteșugul. N-a răspuns fiindcă nu-și amintește. Cu greu, prin ceață,

revede mânăstirea din care a pășit desculț, dar viu, cu ani, mulți ani în urmă. Încă își privește numele scris pe braț. Aproape că s-a sters, sau poate că nici vederea nu îl mai ajută ca în anii tinereții.

În ușa atelierului său se oprește multă lume, unii caută o lamă ascuțită, alții vin să ceară un sfat sau de pomană. Le întinde tuturor o mână de ajutor, vorbește cu ei. Mulți îl cunosc și îi știu și defectul că uită repede, dar îl acceptă așa cum este. A avut viață grea șoptesc toți, dar nimeni nu știe povestea adevărată.

Sunt și alții ca el, care deseori vorbesc lucruri fără sens. Mai zilele trecute, o bătrână gârbovită și uscată i s-a oprit în prag și a întins mâna a pomană. A primit ceva dar nu a plecat, fixându-l cu privirea pe armurierul bătrân. “Eric ? Tu ești ? Mă mai știi ? Doamne, ești viu ? Au trecut așa de mulți ani...”. Pe jumătate întors către ea, ațâțând focul în vatră, bătrânul îi răspunde: “Eric ... Nu, nu sunt eu, ai vedenii femeie, eu sunt Filip, da, Filip, numit așa după gloriosul nostru rege din vechime”.

Bătrâna, respinsă, se retrage, își acoperă fața cu un șal negru și se depărtează, murmurând cuvinte de neînțeles, un nod i se ridică în gât și simți ca atunci, demult, când noaptea aceea rece s-a înghesuit în inima sa.

martie 2011

Stăpânul

Căruța hurducăi pe drumul desfundat și prăfuit. Încă puțin. Clătinat și zdruncinat de căruța strâmbă, suit pe capră, cu hățurile calului în mâna stângă, afundat în gânduri, Ion privi orizontul. În curând avea să se însereze. Dădu un imbold scurt animalului, trebuiau să ajungă până la intrarea în noapte. Obosit și însetat, calul își târșăia greu copitele prin praful gros și uscat al uliței. “Hai mă, hai, nu mai avem mult, hai...”.

Un câine sări dintr-o curte lătrând căruța sărăcăcioasă cu coviltir peticit și decolorat. Fără să îi acorde vreo atenție, om și animal trecură mai departe. Lătratul câinelui rămase undeva în urmă, ultimele case ale satului începură să-și depene pereții scorojiți, gardurile rupte, câțiva copii despuiți și murdari alergară să atingă măștile hidoase atârinate de coviltir. Încă puțin și ajung, da, e chiar acolo, pe dealul acela. Și este încă lumină, e bine.

Ion închise ochii obosit, lăsă hățurile din mână, calul aproape că știa drumul deși era prima oară când ajungeau prin aceste locuri uitate de lume. Îl cuprinse o moleșeală dulce, ca o beție, ca o vrajă cu mii de fire invizibile.

De azi dimineață era afundat în gânduri, întreaga sa viață i se perindase pe dinaintea ochilor. Aproape că a pierdut noțiunea timpului deși amintirile vii și adesea dureroase l-au făcut să trăiască din nou clipe amestecate și tulburi din viața sa tumultoasă. Mereu pe drumuri, prin târguri, jucând pe podelele de lemn slinos ale cărciumilor din marginea Bucureștiului, Târgoviștei și Brașovului. Dar cine să le mai știe ? Câți ani au trecut, cine își mai amintește de început ? El...ei bine, el nici nu mai știe câți ani are. Și dacă ar ști la ce ar conta ? Nu l-ar face nici mai frumos, nici mai bogat și nici mai sătul. Mai important e să

știe când va ploua, care sunt drumurile călcate de lupi sau de tâlhari decât un număr de ani, adunați, acolo...

Își amintise bine de ziua în care Stancu a venit la ei la poartă și a vorbit cu mamă-sa. Pe atunci el, Ion, era doar un copil de 5-6 ani, mama i-a chemat pe toți, i-a înșirat unul lângă altul și i-a spus bărbatului: “Alege-ți unul, doar unul pot să îți dau...”. Ei, copiii, se înghionteau, frați de vârste diferite, râdeau fericiți de ziua aceea însorită de septembrie și scoteau pe ascuns limba la străinul înalt și uscățiv. Da, parcă era în septembrie, Stancu se plimbase de câteva ori prin fața lor, îi măsurase cu privirea și murmurase ca pentru sine “...un băiat, da, un băiat vreau, nu îi pot deosebi, sunt la fel de zdrențăroși și slabi...”. Copilul simțise o mână aspră pe umăr, Stancu îi ridicase bărbia cu nuiaua biciului și-l privise în ochi: “Cum te cheamă băiete ?”. Rușinat, copilul abia îngăimă: “Ion, Ion nene...”. “Bine, pe ăsta îl iau, hai femeie, pregătește-i bocceluța, dacă ai să-i dai una, dacă nu, gata, îl iau așa, găsesc eu ceva să-l îmbrac”.

În primele clipe copilul de atunci nu înțelesese, deși acum totul e așa de limpede. De la uimire, la disperare și apoi la deznădejde, aceste stări au trecut rapid prin inima și sufletul aceluia băiețel slab și timid de altădată. Imaginea celor câțiva gologani aruncați în palma mamei și ultimele sale cuvinte i-au rămas pentru totdeauna săpate adânc în minte: “Să fii cuminte Ionică, să îl ascuți, nu-i mai spune nene, de azi e stăpânul tău, el te va crește, îți va da de dormit și de mâncare, să mergi cu el și să nu-i ieși din vorbă...”.

Primele zile după plecare au fost cele mai grele, Stancu l-a pus să învețe câteva cântece, să joace, să arunce bilele și să le prindă cu ochii închiși, să mâne caii căruței, să pregătească terciul de mămăligă, să aprindă focul, să întindă mâna milog în ușa bisericilor...

Au colindat toată țara, au trecut munți și râuri învolburate, au văzut marea, au mâncat când au avut ce și au răbdat când nimeni nu s-a milostivit cu ei, au bătut drumuri crăpate de secetă și au cerut apă pe la casele creștinilor. Unii s-au îndurat și i-au primit câteva zile, apoi au plecat mai departe. Au răzbit frigul și zilele toride de vară împreună,

Stancu, el și caii. Din când în când câte un câine pribeag se aciua pe lângă căruța lor și pleca când de la masa oamenilor nu rămânea nicio firimitură și pentru el.

Stancu nu l-a bătut niciodată, ci l-a învățat din toate câte ceva. El a fost cel care i-a pus prima mască pe față și i-a deslușit meșteșugul jocului păpușilor din cârpe legate cu sfori de mâini și de picioare. Au câștigat bani buni din asta, prostimea se aduna la bâlciurile de duminică și privea cu nesaț priceperea copilului, asculta cu plăcere glasul lui subțirel și dulce. Mai întotdeauna, desaga stăpânului se umplea cu mâncare, adusă de femeile miloase copilului cu ochi albaștri. Și apoi o împărțeau împreună.

Au trecut anii, copilul de odinioară a crescut, a devenit un bărbat puternic, mândria lui Stancu. Nu i-a ieșit niciodată din vorbă, l-a ascultat și l-a iubit ca pe tatăl pe care nu-l avusese acasă. Ion a încercat în câteva rânduri să aducă vorba că dorește să-și vadă mama, frații, dar Stancu i-o tăiase scurt: “La ce bun să ne întoarcem ? Ce să vezi ? O batrână scofâlcită, săracă și plină de griji ? Eu sunt familia ta, eu te-am purtat cu mine, eu te-am învățat tot, ești al meu. Cei de acasă ar vrea doar banii tăi, nu pe tine, tu nu le mai aparții...”. De fiecare dată, Ion plecase privirea: “Da, stăpâne...”. Își dăduse singur seama, peste ani, că mama îl vânduse pentru câțiva bani și că toată viața sa și-o petrecuse alături de omul acesta. Și, într-un fel, îi datora viața.

Dorit de femei și invidiat de bărbați, un munte de om, blând și cuviincios cu toți, prieteni sau străini, Ion asculta și acum de Stancu, ale cărui tinereți apuseseră de mult. Aproape orb, slab și lipsit de puteri, Stancu era doar o umbră a ceea ce fusese cândva: stăpânul unui băiat luat de lângă ai lui. O vreme nu s-a mai dat jos din căruță, apoi nu a mai mâncat nimic, cerea doar apă din când în când. Ion a văzut toți doctorii și vracii târgurilor în căutarea unui leac care să-i redea bătrânului puterea. În zadar...Stancu se topea câte puțin în fiecare zi. Pînă azi.

“Băiete, eu sunt gata, plec...”. Ion deschise gura să se împotrivească, dar Stancu continuă răgușit: “Te-am crescut cum am

putut eu mai bine, tot ce am va fi al tău: căruța, calul ăsta olog care ne-a mai rămas, măștile, păpușile...Nu îți pot lăsa mai mult, am aici doar câțiva bănuți adunați în zilele bune, fă-ți un rost, găsește-ți o femeie, nu rămâne un hoinar ca mine...”. Stancu desfăcu de la piept un batistă înodată din care se rostogoliră în palma lui Ion cîteva monezi din aur.

Au ajuns, Ion trase hățurile și căruța opri într-o rână. Bărbatul sări de pe capră și trase cu grijă din spatele coviltirului un cearceaf cu un trup moale și slab, o umbră. O lacrimă amară se scurse pe obrazul ars de soare și prăfuit. Azi e ziua în care își va îngropa tatăl.

Mai târziu, poate o săptămână sau două din acea zi, să tot fi fost prin septembrie, o căruță strâmbă opri în fața unei case părgănite. Un bărbat coborî și vorbi cu femeia din curte. În mâna femeii, lăsați să cadă dintr-o batistă, sclipiră 3-4 galbeni mărunți. Cîteva lacrimi înăbușite în basmaua neagră și un băiețel urcă alături de bărbat în căruță. Avea să fie un nou început, un destin alergat pe drumurile pribegiei, al bâlciurilor și târgurilor de duminică, al cărărilor înguste de munte, al nopților petrecute sub lumina lunii, al zilele bune în care vor avea de mâncare, al clipelor de trudă în deprinderea meșteșugurilor celor pribegi ?

Povestea lor nu ne este, însă, cunoscută, știm doar că la întrebarea băiețelului: “Cum te cheamă, nene ?”, bărbatul i-a răspuns: “Ion...am fost și eu odată ca tine, ascultă-mi vorba și îți va fi bine, îmi poți spune stăpâne...”

mai 2010

Ora la care păpușile dorm

Irina întoarse capul spre fereastră. Știe că undeva, acolo, porumbelul va veni la geamul ei, ca în fiecare după-amiază. Nu sosise încă, fetița rugase asistenta să îi pună o bucatăică de cozonac pe pervaz. Va mânca și el din prăjitura dulce, iar ea îl va privi cum sfărâmă bucatăile, cum își curăță ciocul, pentru ca apoi să își ia zborul sus, departe peste oraș. Iar ea îl va aștepta și mâine, și poimâine... Ar fi vrut să îl țină în palme, să îi mângâie trupul firav, pieptul alb, să îi simtă bătăile amețitor de repezi ale inimii. Voia să fie asemenea lui, agilă, liberă, să fugă, să zboare, sus, tot mai sus, să privească orașul dintre nori, să numere mașinile ca pe niște puncte mici, colorate.

Fetița oftă, asta nu se va mai întâmpla vreodată. Asistenta îi potrivea perna sub cap și îi întinse telecomanda televizorului. Zăbovi câteva minute pe fiecare canal, apoi îl stinse plictisită. Pe pervaz, bucatăica de cozonac este neatinsă. N-a venit. E târziu, iar el nu a întârziat niciodată așa de mult. Un fior rece îi străbătu ființa: dacă nu mai vine ? Dacă îl va pierde și pe el ? Poate că el este ultimul ei prieten...strivi o lacrimă între gene, dar aceasta reuși să treacă mai departe și să i se prelingă pe obraz.

Nu, nu a uitat-o, poate că totuși va veni. Gândul sună ca o promisiune, dar Irina îl alungă repede: așa au promis toți, că vor reveni, prietenii ei de odinioară au părăsit-o, unul câte unul. O mai sună din când în când, pun întrebări formale, ea le răspunde la fel, cu o voce veselă, dar falsă și, de fiecare dată, stabilesc o dată la care să o viziteze. Iar asta nu se mai întâmplă, îi așteaptă și ei nu mai vin. Sigur, toți sunt ocupați cu școala, merg cu părinții în excursii, se joacă, râd, iar ea...ea îi așteaptă în același loc, zi după zi.

Își aminti ziua aceea de primăvară, a trecut un an, da, un an și ceva de atunci. Plecase spre sala de sport ca în fiecare miercuri, antrenamentele trebuiau desfășurate după un orar strict. Pe atunci era cea mai bună gimnastă a școlii, clasa a III-a D se mândrea cu Irina, campioana lor. Visele ei erau și visele lor: locul întâi pe municipiu și apoi campionatele naționale. De acolo, cine știe, poate va merge cu lotul olimpic, sau măcar va avea șansa să se antreneze alături de marile campioane. Le-a întâlnit o singură dată la o preselecție când i-au remarcat extraordinara mobilitate și dorința de a face performanță. Toate au văzut asta în ochii ei limpezi, albaștri, au mângâiat-o pe creștet și au încurajat-o: “vei ajunge și tu într-o zi ca noi fetițe”. Mama a îmbrățișat-o și i-a promis că o va ajuta din când în când la compunerile la română și la exercițiile la matematică, numai ca ea să își urmeze dorința de a deveni campioană.

Irina zâmbi amar. În acea zi de miercuri totul pentru ea s-a sfârșit. Nu știe nici acum care a fost motivul, dar a alunecat când a sărit la bărnă, a căzut, iar ultimul lucru pe care a reușit mai târziu să și-l amintească a fost chipul agitat al antrenoarei, i-a deslușit în ochi disperarea și neputința, dar ea i-a zâmbit: nu o durea nimic.

Mai târziu, pe un pat de spital, alături de părinți și prieteni a înțeles că este foarte posibil să nu mai meargă niciodată. La acest gând, pe obrajii Irinei se scurseră două lacrimi, mari, limpezi. Le șterse cu mâna, ca și cum le-ar alunga departe, dar gustul lor sărat, aspru, o făcură să-și amintească eforturile familiei de a o însănătoși. Doctorii au ridicat din umeri, unii au plecat, au venit alții, i-au consultat fișele, radiografiile, au privit-o cu drag, dar și cu compătimire, au discutat cu mama pe hol, departe de ea. De fiecare dată mama își acoperea ochii cu mâna, probabil pentru a-și ascunde lacrimile. Nu au renunțat, nici ea, nici părinții. Au chemat pe cei mai buni maseuri, au făcut împreună nenumărate exerciții, însă picioarele i-au rămas inerte, nici nu le simte, sunt ca atunci, în sala de sport.

De un an stă în acest pat, așteptând un miracol, așa a spus antrenoarea, că ea, Irina, merită cu adevărat un miracol. Privi iar spre

fereastră. Soarele dogoritor al amiezii coborâse și umbra serii proiecta clădirea spitalului pe blocurile din apropiere. Bucata de cozonac este neatinsă, porumbelul nu a venit.

Cufundată în amintiri și tristețe, Irina răsuci de câteva ori cheița păpușii primită de la antrenoare. Pe marginea patului, jucăria făcu 3-4 pași nesiguri, legănați, mecanici, se clătină și rămase inertă. Adormi. Aplecată asupra sa, mama îi șterse obraji de lacrimile uscate, îi așeză păpușa alături pe pernă, și le înveli. O rază galbenă de lumină atinse chipurile fetei și ale păpușii. Poate pentru prima dată mama observă asemănarea izbitoare între ele, aveau aproape aceleași trăsături, aceeași finețe a obrazului, același păr blond. Numai că păpușa putea merge... Cu lacrimi în ochi, mama stinse lumina și se retrase pe fotoliu de lângă pat.

Mai târziu, în noapte, neștiut de nimeni, sub pătură, un arc se destinse, iar păpușa făcu încă un pas. Alături de ea, adormită, Irina se răsuci ușor pe o parte. Nesiguri, temători, ca pentru nu a întrerupe o vrajă, câțiva mușchi ai picioarelor se contractară. Fetița tresări, dădu pătura la o parte și aprinse lumina. Mișcă întâi un deget, apoi altul. Totul i se păru așa de străin, se ridică, întinse mâna și atinse talpa într-o senzație uitată, dar familiară și caldă. Își privi mama, pe fotoliu, stoarsă de oboseală și de griji. Nu, nu o va trezi acum, îi va arăta mâine ce a descoperit.

Pentru prima dată după un an Irina zâmbi și fața i se însenină. Va veni dimineața, va veni o nouă zi, un nou început. Și poate că se va întoarce și porumbelul, singurul ei prieten adevărat. Strânse păpușa aproape de inima sa și adormi din nou.

Umbrele nopții se ridicară încet, o geană de lumină pătrunse în încăpere și se opri pe perna unde dormeau fericite două păpuși. Nu le mai puteai deosebi una de alta. De acum înainte vor merge amândouă. Antrenoarea avusese dreptate: miracolele se întâmplă, dar numai la ora la care păpușile dorm.

Reduta

Amir urcă repede cele câteva trepte de lemn până la ultimul nivel al parapetului. Privi cu atenție în noaptea rece de toamnă, un soldat îi raportase zgomote în apropiere. Își ascuți privirea și încercă să străpungă noaptea. Nimic, nu observă nimic, ar fi aprins un felinar să vadă mai bine, dar cineva din afara redutei ar fi putut să-l împuște. Poate că unul dintre românii răniți s-a mișcat sau a gemut, iar santinela l-a auzit. Ordonase în câteva rânduri ca răniții căzuți în fața redutei să fie uciși, luarea lor ca prizonieri nu îi folosea la nimic, poate chiar i-ar îngreuna o eventuală retragere.

Dădu cele mai aspre ordine de pază și coborî învelit în manta. Intrat în adăpost, Amir își trase mânușile fine de piele, se descălță și se întinse îmbrăcat în patul vechi de campanie. În stânga sa, pe un butoiș, câteva lumânări sfârâiau pe terminate.

Închise câteva clipe ochii. Războiul...toată zona Balcanilor era în fierbere. Întâi rușii, sârbii, acum românii. Independența, vor independența față de Imperiul Otoman. Nu-și putut ascunde un surâs amar. O țară mică, divizată în provincii, ocupată până mai ieri de administrația turcă și condusă după bunul ei plac, acum se ridică la luptă. Ah, ce ușor ar fi să îi zdobească, dar rușii sunt de partea lor, deși luptă pe alt front. Au cucerit Plevna, Grivița, acum au ajuns sub zidurile Rahovei. Dar nu, el nu va ceda, chiar de-ar fi să piardă toți soldații. Sultanul i-a acordat încrederea sa, nu îl va dezamăgi. Poate că după razboi va ajunge general și va intra în grațiile mai marilor Curții.

Amir își aminti de copilărie. Rămas orfan de ambii părinți, baiețelul de atunci a bătut plângând la toate ușile bordeielor din sat. Nimeni nu i-a deschis, nimeni nu i-a întins o bucată de pâine, o gură de hrănit în plus nu era ușor pentru amărății care abia își duceau zilele.

Sultanul instituisese biruri mari, greu de acoperit. Cine nu plătea nu era pășuit, ci biciuit sau chiar împușcat ori târât în sclavie.

Amir scrâșni din dinți la aceste amintiri. Întreaga lume se prăvălise atunci asupra sa. Cineva, un sergent bătrân l-a luat, totuși la trupa lui. Au colindat împreună aproape întregul imperiu, au stat cel mai mult în Serbia, acolo a fost prima lui casă cu adevărat. Bătrânul îi vorbea adesea de sultan și de marile cuceriri ale Imperiului, l-a învățat să scrie, să citească. Când îi vorbea cu vocea sa gravă și cu fesul adus pe frunte, înconjurat de fumul țigărilor cu tutun tare, aromat, bătrânul avea o aură maiestuoasă, cum văzuse în picturile vechi din casă, cu aprigii conducători de oaste, eroii imperiului de altădată.

Băiatul a uitat încet-încet de părinții săi și de trecutul său în foame, în fața sa se ridicau acum gloriile imperiale, visa să ajungă și el sergent, ca mai târziu, poate, să îl cunoască pe sultan, să îi cadă la picioare și să îi sărute mâinile... A făcut primii pași în armată, a luptat în Serbia, apoi în războiul Crimeii, cu rușii. Aici a avut primele izbânde și a primit primele decorații. Căpătase gustul puterii, nimeni și în nici un fel nu l-ar mai putea schimba acum.

Ultima lumânare pâlpâi de câteva ori și se stinse. Rămas pe întuneric, Amir zâmbi satisfăcut, după război va reveni în satul natal și va cumpara toate casele celor care odată îl izgoniseră. Atunci era un zdrențăros, rupt de foame și de sete, acum se va întoarce în plină glorie, cu ordonanțe și cadâne, cu oameni care îi vor săruta cizmele. Își va construi un palat și va avea susținerea sultanului, poate că acesta îl va numi prietenul său, onoare de care unii generali se bucurau pe deplin. Mâine românii vor ataca din nou, îi va respinge, iar pe pieptul său va apare o nouă decorație.

Spre dimineață, undeva în tranșeele românilor, Dumitru moțâie sprijinit în pușcă. E frig, tropăie de câteva ori țărâna udă și suflă abur în mâinile chircite de frig și încordare. Vor ataca reduta în zori, o vor lua cu orice preț, mâine va rupe o bucată din steagul mare și verde al turcilor și o va duce acasă, la mamă-sa. O va pune pe lădița din casă și va chema tot satul să o vadă. Va fi acolo și Ana, fiica cizmarului, va

zâmbi roșie în obraji și își va da coate cu surorile ei. Nu-i va sări în brațe decât mai târziu, la poartă, nu se cuvine așa, cu toată lumea de față. Vodă le-a promis pământ, lor, soldaților care i-au aruncat pe turci peste Dunăre. Va avea pământ, cât de puțin, numai al lui, pe care îl va munci cu palmele astea două crăpate și înnegrite de praful de pușcă.

La aceste gânduri Dumitru simți un fior cald în toată ființa sa. Da, se va întoarce acasă erou, iar Ana va fi a lui, numai a lui. Ridică ușor capul din tranșee și privi reduta întunecată și amenințătoare, înconjurată de șanțuri și de camarazi morți. “N-o putem cuceri, nu, nu, nu putem...Dar trebuie !”, gândi Dumitru și ațipi din nou câteva minute. O visă pe Ana, apoi pământ, pământ negru și roditor, dar în care el părea că se scufundă, că devin una.

Peste întreaga vale se scuseră nori de ceață și de fum. Câteva ore. În tranșee veni ordinul: Înainte ! Dumitru tresări, încărcă arma și puse baioneta. Toți ai săi priveau înfrigați reduta. Cineva dădu ordinul de atac. Dumitru își făcu cruce și își trase căciula pe frunte. “Pe ei mă, pe ei, pentru pământ, pentru țară, la atac, acum !” strigă sergentul și sări din șanț cu sabia trasă. Îl urmară toți, un val de oameni hotărâți și amenințători. În acel moment reduta scuipe foc prin țevile a sute de puști. Plumbii lovira în piepturile soldaților, mulți căzură, dar ceilalți făcuseră deja primul salt înainte, spre victorie.

Mai târziu, în redută, un soldat șterse de sânge baioneta pe o frântură a steagului otoman, apoi o împături și o ascunse în haină. La picioarele sale, pe pieptul ofițerului turc înflorise o pată mare, roșie, ca o decorație, cea mai mare dintre toate.

Povestea noastră nu spune ce s-a întâmplat cu Dumitru. Poate că a revenit acasă, a luat-o pe Ana și au trăit din bucata aceea de pământ dăruit de Vodă. Sau poate că a căzut undeva lângă Dunăre, ca un erou, pentru independența țării sale, alături de alți 10.000 de români.

septembrie 2009

Movila

Întuneric. Întuneric și frig. De afară se aude vaietul furtunii, vântul scutură din când în când cu putere ușa bordeiului. Plouă în rafale, totul este umed, apa a pătruns peste tot, se scurge din tavanul sprijinit cu scânduri și se adună în bălți mici pe podea.

Cineva tușește. Stau îngrămădiți unul într-altul de câteva ore, sau zile ... Poate că dintre tunetele care se aud afară unele sunt explozii. Da, linia frontului e aproape. Ar trebui să fie în tranșee, să lupte, să contraatace. Nu. S-a terminat totul, mâine poate ajung prizonieri și cine știe care le va fi soarta. Să se retragă ? Da, se retrag de câteva zile, ofensiva i-a prins aproape nepregătiți, muniția și hrana nu au mai sosit de câteva zile. Li se tot spune să lupte, să țină piept inamicului. Pentru ce ? Muniția e pe terminate, câteva gloanțe de fiecare pentru o zi întreagă. Au fost zile când au atacat, au cucerit poziții, au luat sat după sat. Au intrat în case și au luat pâinea de pe masă. Au luat și bani, și haine, dar iarna în tranșee le-a răpus voința și puterea. Le e foame, unii nu au mâncat de câteva zile, maiorul ține lăzile încuiate. Vine, ia mâncare, le aruncă și lor o pâine, apoi merge în cort la Comandament. Acolo e cald, lumină, muzică, nu plouă. Acolo e bine. Lor le este interzis să deschidă lada de alimente, maiorul a împușcat un soldat pentru nesupunere.

Întuneric. Ușa bordeiului se deschide și o siluetă coboară cele câteva trepte de pământ. Cu capul aplecat își croiește drum printre soldați, lovește cu piciorul un trup întins în calea sa, soldatul geme și se trage lângă ai săi. Maiorul scoate de sub manta o lampă și privește în jur. Verifică lacătul lăzii cu alimente, iar chipul său se acoperă de o grimasă de satisfacție: nu a fost deschisă. Pipăie ceva în buzunarul mantalei, este o cheie, da, cheia de la o lădiță obișnuită de grenade, o

caută rapid cu privirea, fără a da de bănuț că îl interesează în mod special. O descoperă undeva aruncată printre alte lăzi de muniție, toate goale. Soldații au mai spart din ele să facă focul, dar aceasta nu a fost atinsă. Foarte bine, lada nu e goală, dar numai el știe asta.

Maiorul pune lampa jos, își îndreaptă spatele, încheie mantaua și hotărăște să vorbească: “Știu că suntem într-o situație dificilă, că alimentele și muniția sunt pe terminate. Am fost, însă, informat că proviziile sunt pe drum, mâine dimineață aviația va executa un atac asupra pozițiilor românești, iar nouă ni se vor parașuta lăzile promise. Fuhrerul este mândru de voi. Trebuie să rezistăm până mâine în zori. Vreau ca toată lumea să iasă la contraatac, numai așa putem trece peste această noapte. Iată, în lada din spatele meu sunt câteva alimente, le împart cu voi. Iar aici sunt ultimele cartușe, fiecare va primi cinci, nu le risipiți, sunt ultimele. Eu rămân aici, am câteva planuri de făcut, trebuie să ne consolidăm poziția. Colinele acestea ne oferă un avantaj tactic deosebit. Fuhrerul se gândește la voi.”

Rostise aceste cuvinte aproape pe nerăsuflăte, mecanic, fără să creadă în ele câtuși de puțin. Primise încă de ieri ordin de retragere. Aranjase ca o mașină să îl ducă dincolo de munți în noaptea aceea. De acolo se va îndrepta spre Berlin. Îi era totuși teamă. Cu trupele în preajma sa nu se va mișca repede, iar mâine va cădea prizonier. Simți un fior în tot trupul la acest gând. Nu, niciodată, el va pleca acum, iar ei, soldații, îi vor asigura retragerea.

Îi privi. Întunecați ca negura de afară, soldații îi căutară privirea, poate aveau nevoie de un ultim cuvânt înainte de a părăsi adăpostul. Câțiva se ridicaseră și numărau gloanțele, alții împărțeau cele câteva pâini și conserve. Nu putu să le întoarcă privirea, aținti ochii reci într-un colț, depărtă ușor picioarele, căută tocul pistolului sub manta, deschise siguranța și îi ridică piedica. Trebuie să fie pregătit, nu se știe ce au plănuț cât au stat singuri, poate că vor să-l omoare. Își ascuți la maxim simțurile, prevenind orice mișcare. Undeva, afară, auzi motorul unei mașini, da, probabil că este Hans, el îl va duce peste munți, va pleca acasă.

Așteptă așa câteva minute, apoi își pierdu răbdarea. Îi era teamă că Hans va intra și va raporta mașina pregătită. În acel moment soldații vor înțelege și nu va reuși să le țină piept. Să iasă, să iasă mai repede ! Ridică mâna și lovi peste ceafă un soldat: “Afară, afară îmbuibaiților, în tranșee, acum ! Sunteți niște trădători, vă bucurați de grațiile Fuhrerului și vă este frică să dați piept cu dușmanul ! Afară, la luptă, lașilor !”. Îi împinse brutal pe ușă și o trânti în urma lor.

Rămas singur, maiorul scoase cheița și deschise grăbit lada, atinse cu mâna înfiorat bijuteriile și cei câțiva banuți de aur. Strecură în buzunar câțiva pentru Hans, luă lădița și câteva conserve, se răsuci pentru a ridica lampa, dar o lovi neatent și o stinse. Pipăi pe întuneric pereții bordeiului, găsi ușa de lemn și o împinse cu putere. Blocată. Cineva blocase ușa. Privi printre scânduri și-și zări șoferul lângă mașină. Strigă și bătu cu pumnii în ușă, la un moment dat Hans îl auzi și veni către ușă.

“Deschide Hans, sunt blocat, nu pot ieși, deschide, n-auzi ?” Tăcut, Hans, se apropie și aruncă prima lopată de pământ pe ușă. Înfipse lopata în noroiul cleios și aruncă iar. “Nu Hans, nu ! Nu face asta ! Uite, uite, banii aștia sunt ai tăi, voiam să ți-i dau când vom fi în siguranță, mâine, dincolo de munți. Ia-i acum, uite !”. Maiorul aruncă monezile afară printre scânduri, însă Hans nu îi răspunse. Acoperi repede intrarea în adăpost fără a ține seama de amenințările și promisiunile maiorului. Oricum, acestea se auzeau din ce în ce mai încet. Își șterse cu mâneca fața udă de ploaie, aruncă lopata undeva departe, se întoarse și scrâșni printre dinți: “Piei câine ! Mi-ai împușcat fratele și voiai sa te scap ?”

Călcă neglijent pe banii de aur aruncați de maior, urcă în camion, porni motorul, se asigură că toți soldații sunt în spate și se depărtă în noapte.

Rămas singur, maiorul încercă în zadar să reaprindă lampa. Bătu fără speranță în ușă, strigă de câteva ori, dar furtuna îi stinse vocea. Niciun răspuns. Căută sub manta pistolul cu piedica ridicată. Întuneric.

Bărbatul opri plugul și înghiți câteva guri de apă, apoi întinse sticla băiatului. Soarele îi toropise pe amândoi, se întinseră câteva clipe pe movila de pământ să-și tragă sufletul. “Tată, cineva din sat spunea că în movilele astea se află comori și duhuri rele, e adevărat?”. Tatăl zâmbi și-i răspunse: “Sunt legende fiule, cine a mai auzit de duhuri care păzesc comori ? Nu mai crede în astfel de povești, singura noastră comoară e acest petic de pământ câștigat în război de bunicul tău. El a luptat aici, întreabă-l de știe de astfel de povești. Eu nu cred în ele, cred în munca plugului. Haide că ne-apucă seara.”

În urma lor, în brazdă, acoperit parțial cu țărână, un ban de aur sclipi nevăzut în soare. Poate că povestea băiatului este totuși adevărată.

iunie 2009

Campionul

Urcă încet treptele podiumului, întinse mâna foștilor adversari, îi privi în ochi și le zâmbi. Acum sunt colegi, dar cu ceva timp în urmă s-au bătut aprig pentru medalie. Fără resentimente, au luptat pentru ceva. Dintre toți el a câștigat, e pe cea mai înaltă treaptă a podiumului, e campionul de azi. Mâine poate vor fi ei, dar vor trebui să îl învingă. Au timp, sunt tineri și puternici.

Își aplecă fruntea iar oficialul olimpiadei îi trecu peste gât panglica medaliei de aur. Îi strânse mâna și îi mulțumi pentru premiere. Atinse metalul, îl simți rece, dar și cald totodată, e încununarea a 10 ani de sacrificii, de zile lungi de antrenamente, de mici accidente care l-au ținut departe de sală, de colegi, de sport. Văzu totul ca într-o ceață, undeva departe, în urmă, în umbra amintirilor. Simți un fior în întregul corp când realizează că poate este ultima competiție internațională importantă la care va participa. Poate că a venit momentul să se retragă, e încă în putere, dar nu va reuși să-și înfrunte adversarii peste un an.

Un an...nu s-a gândit că va veni clipa în care el și momentul retragerii vor sta față în față. Închise ochii și își aminti ziua în care, la numai 7 ani a trecut pentru prima dată pragul sălii de sport adus de mamă-sa. De fapt, el o rugase să îl aducă, iar ea, pentru a-i mai stăvili energia, a acceptat imediat. Poate că a văzut în el potențialul dovedit mai târziu, peste ani, sau poate că a vrut ca sportul să îi dea încredere, să îl călească. Sau poate că a vrut să îl țină cât mai departe de tată.

Simți și acum palma grea primită pe obraz de la el când a aflat că serile urma să și le petreacă la antrenament: “Sport îți trebuie ție, măi băiete ? Lasă că îți dau eu sport...du-te la muncă, ce-o să faci cu atâta școală. Da...școală și sport. Ce...eu câtă școală am și uite,

muncesc....Numai să te prind că te mai duci la sală..”. Plecase ochii înfricoșat, dar mama l-a apărât și i-a dat pe ascuns bani de echipament. Ce oficial sună acum “echipament”...

Ca mai toți copiii de vârsta lui, abia avea cu ce să se încalțe și două perechi de cămăși de schimb. Găsise cu greu niște teniși pe măsura lui și o pereche de pantaloni mai largi. Zâmbi. În ce condiții s-au antrenat ei, luptând nu numai cu oboseala fizică a sportului, ci și cu foamea, frigul pătrunzător din alergările pe zăpadă sau neajunsurile materiale. Au fost ani grei, mulți dintre colegii săi au renunțat, au părăsit și școala și sala, au plecat la muncă pe șantiere alături de tații lor. Puțini au rămas, dar și mai puțini au făcut performanță. Numai el, însă, dintre toți, a ajuns aici, pe podium.

Tatăl i-a stat împotriva, abia târziu, peste ani, a înțeles că sportul l-a făcut bărbat, că i-a deschis o cale în viață. A acceptat cu greu toate acestea, poate că s-a și bucurat de succesele fiului, dar nu și-a recunoscut niciodată greșeala și opoziția din trecut.

Privi în jurul său, întreg stadionul îi strigă numele. Toți sunt ridicați în picioare și îl aclamă. Ridică mâinile cu buchetul de flori, duse medalia la buze și o sărută, apoi trimise sărutul spre spectatori. Ascultă înfiorat imnul național, încremenit cu mâna pe inimă și pe medalie. O merita, a fost cel mai bun.

Ceru microfonul să spună câteva cuvinte. Tuși, îl ciocăni ușor cu degetul arătător, apoi ridică ochii spre steag și spuse: “Vă mulțumesc...susținerea voastră azi, aici, înseamnă enorm pentru mine. Sunt acum la capătul unui drum lung, presărat adesea cu neîmpliniri, cu suferințe, cu sacrificii...Dar, dragostea voastră pentru sport și dăruirea de care ați dat dovadă pe tot parcursul olimpiadei m-au făcut să trec peste orice și să-mi doresc victoria mai mult ca oricând. De aceea, dedic această medalie publicului. Dedic cu dragoste medalia și părinților mei, sunt undeva în tribună ca simpli spectatori, în special tatălui meu, care a văzut în mine un campion, care m-a ajutat la greu și m-a sprijinit cu cel mai bun sfat, ca un adevărat prieten. Dedic medalia antrenorului meu, marelui sportiv, cel care a fost cu mine și zbir și al

doilea tată, cel alături de care am mâncat de multe ori din aceeași conservă de fasole la lumina lămpii. Domnule antrenor, suntem azi în lumina reflectoarelor. Desigur, dedic medalia și soției mele Ana, dar mai ales fiului meu Andrei, știu că mă privește acum la televizor. Vă mulțumesc tuturor...”.

Undeva, mai târziu, în fața unei oglinzi, un băiețel de 7 ani își trage pe mâini mănușile de box ale tatălui. “Mami, nu e așa că am mușchi ? la uite, am ridicat de câteva ori halterele alea mici, pe care tata mi le-a dat mie, a zis că nu îi mai trebuie.” Băiatul se încordă, făcu un pas înapoi și schiță o fentă cu atac și apărare, lovi un adversar imaginar, pe care probabil l-a și doborât dintr-o singură lovitură, cum văzuse de atâtea ori la tatăl său. Sări de pe un picior pe altul, întinse pumnul spre oglindă, aproape să o atingă, fentă din nou și dădu lovitura decisivă. În spatele lui, tatăl, îl prinse de mijloc și îl ridică: “L-ai învins, Andrei ? E jos, l-a numărat arbitrul ? Crezi că am curaj să mă înfrunt cu tine în ring ?”. Băiatul încolăci mâinile după gâtul tatălui și-i șopti la ureche: “Da, tati, ai curaj, ești campion, ai medalie, nu te poate învinge nimeni”.

Tatăl zâmbi, îl coborî, trecu din nou în spatele lui și se priviră amândoi în oglindă. “Andrei, medalia e doar o recunoaștere, un simbol. Am muncit și am luptat pentru ea, dar adevărata mea realizare ești tu, Andrei, tu ești campionul meu”.

aprilie 2009

Suflet de oțel

Mark ridică viziera căștii și privi spre buncărul inamic. Informațiile s-au dovedit încă o dată a fi corecte, dar incomplete. Aștepta date noi de câteva minute, ceva se întâmplase, nu putea lua legătura cu baza. Tăcerea lor nu era neobișnuită, e posibil ca satelitul să se afle de cealaltă parte a planetei și va mai dura puțin până când vor intra din nou în raza sa.

Își privi soldații: drepti, tăcuți, încinși în armurile lor de oțel, cu armele pregătite, în așteptarea atacului. Nu le mai știa numărul celor căzuți. Nici nu conta. Mereu îi veneau soldați noi, cei căzuți erau de cele mai multe ori dezasamblați și trimiși la Bază pentru a fi actualizați la ultimele versiuni. Parcă erau tot mai tăcuți și mai masivi. Îi prefera pe cei vechi care dispuneau de un limbaj de câteva zeci de cuvinte, măcar îi răspundeau cu voce la ordinele sale. Voce sintetizată, dar, totuși, o voce aproape umană. Cei recentți comunicau între ei într-un limbaj simplu, extrem de rapid, ca și rata de foc a armelor laser.

Primise și el un cip, și-l montase cu ceva greutate în spatelul ochilor bionici, dar nu avea posibilitatea de a-i accesa toate funcțiile. Cel mai adesea, nu înțelegea nimic din comunicațiile soldaților, erau prea rapide pentru puterea sa de procesare. Uneori, avea impresia că este ignorat de aceștia, nu răspundeau întotdeauna la comenzile sale, iar inițiativele lor programate de analiștii Federației erau perfecte în condiții de laborator, nu și pe câmpul de luptă.

”Poate sunt eu prea bătrân, sau, cum ar zice Baza, neactualizat... Îmi vine rândul foarte curând”. Cândva ar fi zâmbit la aceste gânduri, însă din cipul cel nou lipseau cu desăvârșire aceste funcții. Soldații Federației erau făcuți pentru luptă, orice alte gânduri fiindu-le complet interzise. Cu toate acestea, Mark își păstrase câteva

chei de acces spre zona din creierul uman care îi rămăsese intactă în urma exploziei. Atent protejată de o carcasă de oțel, dar și de cască, bucata aceea de creier, câteva vertebre și o secvență redusă a sistemului circulator erau tot ce mai rămăsese din soldatul pământean de odinioară. Medicii au considerat prea scumpă înlocuirea bucății de creier și l-au lăsat așa. Ba nu, l-au promovât, este sergent, iar roboții de lângă el niște simpli soldați. Le este superior ? Doar prin acea zonă de creier rămasă intactă, dar ei sunt rapizi, fără milă, fără suflet. El este, însă, sergentul lor, care i-a condus în nenumărate atacuri și ambuscade prin tot sistemul solar împotriva rasei extraterestre. Accesă baza de date și revăzu momentul când aceștia i-au atacat planeta în căutarea oxigenului. I-au strivit ca pe niște furnici cu puterea lor tehnologică superioară.

Avea o singură amintire din noaptea invaziei: a sărit din pat, s-a îmbrăcat în grabă și s-a îndreptat spre Comandament. Revăzu ca prin ceață cele câteva imagini, întoarse capul ca pentru a vedea de lângă cine se ridicase din pat, dar o descărcare electrică îi fulgeră creierul uman. Da, da, știa: acces interzis. Federația nu îngăduia momente de slăbiciune și nici amintiri personale. Mark simți că acolo, undeva, în mica bucată de creier rămasă, e ceva, a lui, numai a lui, o amintire pentru care ar fi dat toate decorațiile și plăcuțele cu însemnele oficiale ale Comandamentului.

Privi iar buncărul, datele așteptate încă întârziu să sosească, iar ora atacului trecuse de câteva minute. Avea ordin clar să aștepte confirmarea atacului. Strânse pumnul de oțel pe armă, ridică ușor viziera, iar cipul făcu imediat calculul probabilității de reușită a misiunii. Compară procentul cu cele standard, rulă imediat procedurile și hotărî să acționeze fără să mai aștepte confirmarea Bazei. Ridică mâna și activă atacul. Fără nici un fel de zgomot, se apropiară de buncăr.

Aveau misiunea de a extermina orice ființă vie din interiorul acestuia, s-au așteptat la o ripostă violentă, dar nimic nu semnală prezența inamicului în zonă. Încă un pas, apoi încă unul, câteva fire din praful ridicat de vântul deșertic îi pătrunseră în cască prin viziera

rămasă deschisă. Se opri și încercă curățarea sistemului vizual. Casca se umplu deodată de sunet, probabil că satelitul îi putea acoperi. Primi câteva imagini, frânturi de voci și secvențe video fără sens, desigur, pentru un robot.

Dar pentru el totul avea sens. Misiunea trebuie oprită, acum, acum ! Încercă să comunice cu roboții, zadarnic însă, aceștia pătrunseră deja în buncăr, le auzea focurile de armă și numărătoarea țintelor doborâte. Intră în fugă în urma lor, transmitând oprirea misiunii: buncărul era ocupat de refugiați umani, nu de invadatori ! Nici un răspuns de la sistemele mecanice create să ucidă, scorul fiecăruia creștea cu fiecare lumină orbitoare țâșnită din gura fierbinte a armelor.

Cu mâna înțeleștată pe trăgaciul armei sale, Mark deschise focul. Lovi cu pumnul un soldat din stânga sa și îi smulse arma. Ignoră vocea metalică a Bazei care îi repeta parametrii misiunii. Nu voia să ucidă acei civili, acele ființe fără apărare, dar setea Federației de soldați noi nu putea fi stăvilită, iar voluntari nu mai existau. Un nou fulger electric în creier îi blocă sistemul vizual și toată voința umană. Coborî încet armele fumegânde. Ultimul lucru pe care și-l aminti a fost scorul final al masacrului.

Cineva aprinse lumina. Cei doi analiști se apropiară de trupul sergentului, îi scanară creierul și comparară rezultatele cu cele standard ale Federației. “Am spus de la început că acest exemplar este defect. Nu se întâmplă pentru prima oară să nesocotească ordinele, oricare ar fi ele. Trebuie să îi schimbăm creierul uman atât de primitiv pentru un soldat sau să îi blocăm complet accesul la acesta. Am făcut bine că l-am adus aici pentru simularea atacului împotriva semenilor săi, ne putea ridica probleme grave într-o situație similară reală. Uite, de aici reiese că are câteva coduri de acces păstrate din cipul vechi. Cine l-a reprogramat ultima dată ? Să vină imediat în sala de Consiliu, mă mai gândesc dacă îl trimit sau nu la transformare. Acum vreau să vină, înțelegi, acum !”.

Bărbații se depărtară discutând aprins. În urma lor lumina se stinse încet, reflectându-se tot mai slab în ochii de sticlă ai sergentului.

Mark zâmbi pe întuneric, mușchii artificiali se contractară poate pentru ultima dată la comanda creierului său uman primitiv. Își amintise de lângă cine se ridicase atunci noaptea din pat. Mângâie ușor cu mâna proiecția chipului femeii.

Acum își amintise totul, dar de mâine va primi un suflet de oțel.

martie 2009

Baronul Roșu

Kate tresări. Ațipise probabil de câteva minute, lampa încă era aprinsă pe măsuța de lângă pat. Întinse ușor mâna spre ea și coborî flacăra, apoi închise ochii și rămase așa câteva clipe. O stare de moleșeală dulce o cuprinse, dar clipi repede de câteva ori și privi în jurul său în interiorul cortului. Zări pe spătarul scaunului uniforma bărbatului, zâmbi și își aminti cât își dorea Manfred ca hainele să-i fie aranjate până la cel mai mic detaliu. Uniforma, croită special, la comandă, îl prindea perfect, dar îl făcea să pară mai dur, mai matur, autoritar. Privindu-l alături de ea, în pat, cu părul blond, răvășit de pernă, cu trăsăturile sale fine și blânzi, aproape că nu și-l putu imagina suindu-se în avion în fruntea escadrilei de vânătoare.

Se cunoșteau de ceva timp, prima oară s-au întâlnit pe treptele spitalului unde ea lucrase o perioadă ca asistentă. Fruntea femeii se încruntă ușor, nu, prima oară s-au văzut când ambulanța ei fusese chemată să ridice un ofițer englez dintre resturile fumegânde ale unui avion doborât. Manfred îl scosese deja din carlingă și-i legase cu o eșarfă piciorul rănit pentru a opri sângerarea. Îi aștepta, la vederea medicilor se îndepărtă de rănit și se sprijini de avion. Privirea sa rece îi dădu fiori, iar femeia abia îl privise în ochi.

Deși nu îl mai văzuse până atunci, putea spune că îl cunoaște, toți vorbeau despre el ca despre cel mai bun pilot al aviației germane și unul dintre favoriții Fuhrer-ului. S-au întâlnit apoi pe treptele spitalului unde fusese dus pilotul englez, Manfred își vizitase câțiva camarazi, apoi trecuse să-l vadă pentru a-i evalua starea de sănătate. Kate nu știa atunci, dar cei doi piloți se cunoșteau de câțiva ani, existau chiar unele zvonuri că ar fi fost colegi de studii înainte de război.

Au urmat multe alte întâlniri, cel mai adesea în grabă, între două bombardamente sau între două urgențe la spital, iar Kate se simți tot mai atrasă de Manfred. Îl cunoscuse mai bine și îi înțelese răceala cu care acesta îi privea cândva. Nu era o atitudine ostilă, îi părea doar rău că a fost aproape de a-și încălca propria regulă: nu piloții inamici trebuiau uciși, ci numai avioanele lor doborâte. Dar pilotul englez își revenise, fiind mai apoi eliberat printr-un schimb de prizonieri. Își aminti numele lui: Roy Brown, Manfred îi vorbea adesea despre el, exprimându-și regretul de a fi în armate adverse.

Soarta a făcut ca până acum avioanele celor doi să nu se mai întâlnească, Kate știa că nici unul nu ar fi șovăit să tragă pentru a-l doborî pe celălalt.

Femeia privi ceasul, se făcuse târziu, stinse lampa și se lipi de trupul cald al bărbatului. Își aminti cum au zburat într-o duminică, Manfred o ridicase cu grijă pe locul din spate al carlingei, o prinsese în centură și îi aranjase casca și ochelarii. Iar ea nu schițase nici un gest, zâmbind și așteptând cuminte încheierea curelușelor sub bărbie și pornirea motorului. Zborul nu a fost lung, iar la întoarcere cineva le făcuse o fotografie, aflată acum lângă lampă, pe măsuță. Își aminti apoi, cum, într-o noapte, Manfred își vopsise avionul în roșu, spre mirarea camarazilor săi. Mirare sau indignare fiindcă avionul devenea prea vizibil în luptă, însă cu timpul fiecare și-a ales câte o culoare puternică pentru avion.

Din acel moment, Manfred a devenit Baronul Roșu, iar escadrila condusă de el elita aviației germane. Avioanele lor nu mai surprindeau inamicul, ci îl provocau și-l făceau să se teamă. Cu toate acestea, inima femeii se strânse, pentru fiecare avion german, aliații aveau alte zece pregătite de zbor.

Dimineață, când se trezi, Kate auzi zgomotul asurzitor al motoarelor. Alergă pe pistă, zări avionul roșu și-l strigă pe Manfred, își uitase eșarfa pe scaun. Bărbatul nu o auzi, ci îi făcu semn că vor vorbi mai târziu, la întoarcere.

Două săptămâni mai târziu, o mașină opri aproape pe liziera unei păduri. Kate coborî la brațul căpitanului Brown. Femeia îl privi întrebătoare, dar acesta tăcu și întinse mâna spre pădure.

“Voiam să te vizitez mult mai devreme, dar n-a fost ușor să pătrund în teritoriul aliat. Apoi, prietenul nostru m-a ajutat. M-a întrebat de ce vreau să vin aici. I-am răspuns pentru că te iubesc. Ți-am zis-o vreodată ție ?”

În fața sa, pe elicea de avion înfiptă în pământ, alături de cruce, femeia citi printre lacrimi: ”Manfred von Richthofen, prieten și inamic”, apoi se aplecă și legă de cruce eșarfa albă.

File de istorie: Baronul Roșu, cel mai bun pilot din Primul Război Mondial, a fost doborat pe 21 aprilie 1918 la vârsta de 25 de ani și înmormântat cu onoruri militare de către forțele aliate. De Kate Otersdorf nu s-a mai știut nimic după război. Căpitanul Roy Brown se presupune că este unul dintre cei care l-au doborât pe Richthofen. Germania avea să căpătuleze în noiembrie 1918.

martie 2009

Iliuță

Deschise întâi un ochi, apoi pe celălalt, se luminase de ziuă, probabil de ceva timp fiindcă auzea de undeva de afară lătratul câinelui. Se întinse cât plapuma, apoi se ghemui înapoi să mai simtă câteva clipe căldura patului. Trebuia să se fi trezit mai devreme, acum îl va certa tata, dar mama îi va lua partea, așa, ca întotdeauna. Privi în jurul său în cameră. Era singur, dar desluși afară vocea fratelui mai mare. Râdea cu poftă, da, și tata era cu el, vorbeau tare și râdeau. Care să fie motivul ? Se ridică în mâini pe marginea ferestrei, suflă ușor în geamul înghețat, netezi cu podul palmei micul ochi de sticlă și privi în curte.

Ninsese toată noaptea, acum o zăpadă pufoasă acoperea aleea, copacii, curtea de păsări, până și lădița câțelului. O zăpadă pufoasă, albă și...rece...gândi Iliuță și se acoperi cu plapuma până peste cap. Rămase așa câteva minute, apoi se ridică din nou la fereastră. Undeva, în stânga, își zări fratele și tatăl. Roșii în obraji, cu capetele descoperite, în cămașă și cojocel, eliberau aleea de zăpadă.

Da, asta era treaba lui, dar nu simți nicio părere de rău, deși promisese de cu seară. În plus, cei doi se părea că nu sunt deloc deranjați de preluarea neașteptată a treburilor sale. Se așeză mai bine cu coatele pe marginea ferestrei și se mulțumi doar să-i urmărească. Sunt îmbrăcați de sărbătoare, se încruntă ușor și numără ceva pe degete încercând să afle în ce zi din decembrie erau. Repetă numărătoarea de câteva ori până pierdu șirul și renunță.

Zâmbi, fața i se luminează, întinse mâna sub plapumă, căută în stânga, apoi în dreapta, pipăi ceva cald și blănos, prinse cu grijă micul animal și-l trase la lumină. Pisoii miună încet, iar Iliuță îl așeză pe pervaz să vadă și el afară. Puțin dezorientat, cu părul zburlit și ochii

lipiți de somn, acesta se întinse, căscă și își căută din nou locul la căldură. Baiatul îi atinse nasul cu degetul, dar pisioul i-l îndepărtă cu lăbuța și se trase înapoi spre plapumă.

În pragul ușii, mama îi privi dojenitoare: "Iliuță, de câte ori am vorbit noi să nu mai ții pisica în pat ? Știi că i-ai promis tatei că îl vei ajuta să dea zăpada, el și frate-tu Andrei sunt treziți dis-de-dimineață și niciunul dintre ei nu te-a văzut cu mătura în urma lor. Se poate asta, dragul meu ? Tata ți-a dăruit pisioul, iar tu ai promis că azi, măcar azi, îl vei ajuta. Așa e, Iliuță ?". Băiatul coborâ ochii și nu îndrăzni să-și privească mama, scăpându-i zâmbetul fluturat pe buzele ei. "Da, mamă, am promis, îl voi ajuta chiar acum sau poate mâine. Da, mâine...".

Ușa se deschise și în cameră păși tatăl, ocoli masa și veni direct către pat. Iliuță făcu ochii mari și-l privi fix, așteptând cearta binemeritată. Tatăl, însă, întinse mâinile, îl ridică până la tavan și-i zâmbi larg: "Bună dimineața băiatul tatii, ce greu te-ai făcut...crești de la o zi la alta. Ești mare de-acum, Iliuță, aproape bărbat..". Agățat de gâtul tatălui și rotit în aer de acesta, cu obrajii departe de mustața lui țepoasă, băiatul întinse larg mâinile imitând un avion. Tatăl îi prinse jocul, îl ridică și coborî de câteva ori într-un zbor imaginar deasupra camerei.

Revenit în pat, Iliuță își privi părinții și fratele mai mare. Toți îi zâmbeau, tatăl căută într-un sertar și îi întinse o cutie de carton frumos colorată. Zâmbi și el, oarecum nedumerit, deschise cutia și aruncă o privire înăuntru. Alese la întâmplare una dintre cele câteva sârme subțiri, o prinse între două degete scoțând-o mirat din cutie, apoi ridică ochii către ai lui.

Nemaiputându-și stăpâni râsul, Andrei scăpără un chibrit și aprinse sârma. Fascinat de buchetul steluțelor, Iliuță încremeni cu mâna pe cutia de artificii. Da, auzise de aceste minunății încă de acum un an, un copil din vecini primise o cutie asemănătoare. Nu au reușit să aprindă vreuna, probabil și pentru că le scăpaseră în zăpadă când au fugit pe terenul din curtea școlii. Acum, însă, ținuse una aprinsă în

mână. Se uită repede în cutie, ar fi vrut să știe câte mai sunt, dar îi este așa rușine să le numere pe degete...

Intuind gândurile băiatului, tatăl deschise sertarul și îi arată încă două pachete: “Cred că îți vor ajunge până la Anul Nou...le ținem aici în sertar de ceva timp, sunt toate ale tale, de azi ești băiat mare, uite, poți aprinde și tu una. În plus, azi e și Crăciunul, le aprindem pe toate dacă vrei”.

Mai târziu, după masă și tort, Iliuță adormi strângând la piept cutia cu artificii. De azi e băiat mare, la toamnă va merge la școală. Așa să fie, îi va place, sunt toți copiii de vârsta lui acolo, știe asta de la Andrei.

La picioarele sale, sub plapumă, pisoiful își întinse lăbuțele și adormi la rândul său sforăind ușor. Pentru amândoi grijile sunt încă departe de a începe...

februarie 2009

Ctitorul

Mergea greu prin noroiul înghețat, alunecă și căzu, se opri o clipă și respiră adânc aerul rece al nopții de iarnă. Ocolise drumul, pașii săi ar fi lăsat urme pe zăpada subțire căzută în timpul zilei. Știa că e urmărit, că sunt aproape, dar nu-l vor găsi, poate sunt pe alt drum. Deși simțea că puterile îl părăsesc, își ținu cumpătu, strânse mai bine haina la piept și merse mai departe. Trebuia să ajungă la Nicolae, trebuia să îi spună.

Pășea din ce în ce mai greu, căzu iar și rămase cu obrazul în zăpadă, simți fierbințeala din piept cum îl moleșește. Nu, nu va rămâne acolo, fiecare clipă e prețioasă, mai ales acum, se ridică întâi în genunchi, căciula îi căzu undeva în spate dar nu se întoarse să o ridice, nu mai avea timp de pierdut, va ajunge la Nicolae cu orice preț.

Atinse cu mâna poarta masivă de lemn, o împinse cu ultimele puteri și intră în curte. Se trase clătănându-se lângă zid, merse de-a lungul lui până la fereastra îngustă și ciocăni încet în geamul aburit. Jos, la picioare, câinele se gudură, bucuros de revedere. În casă cineva scăpără un amnar și în flacăra vie a lumânării îl desluși pe Nicolae. Probabil dormea, omul îmbracă o haină și veni să-i deschidă.

Zăvoarele scârțâiră trase în locașuri, ușa se deschise și cei doi bărbați se priviră. Ion surâse amar, nu-l mai văzuse de trei ani pe preot, dar i se păru neschimbat. Nicolae protejă flacăra lumânării cu podul palmei, îl prinse de haină și-l trase înăuntru. „Ioane....nu pot să cred, stai, stai jos, știam că vei veni, te-am așteptat în fiecare noapte și iată că bunul Dumnezeu mi te-a adus. Am aflat că ai fugit, te-au căutat aici, au venit și ieri după tine. Stai să aprind lampa să te văd mai bine, nu, lasă, nu vreau să se vadă lumină, vino, să mergem în altar...”

Sprrijinit de Nicolae, Ion păși în biserică, simți mirosul de tămâie și de ceară, își făcu cruce și îngenunche în fața icoanelor. „Vino Ioane, vino...dar ce ai...ești rănit ? Lasă-mă să văd, ai cămașa plină de sânge...”. „Nicolae, eu nu mai am mult, trebuie să-ți mărturisesc, trebuie să vorbim... acum, Nicolae, acum”.

Preotul trase o pătură și-i acoperi picioarele, îi desfăcu haina și rupse cu mâinile cămașa însângerată. Înmuie în apă un prosop, îi șterse fruntea, apoi i-l apăsă pe rana din piept. Înțelese că rănitul nu mai avea mult de trăit, ochii i se umeziră, dar își potrive vocea spre a-l îmbărbăta: “Odihnește-te, vom vorbi mâine, mă duc să arunc un braț de lemne în sobă să te încălzești”. “Nu Nicolae, nu mai apuc ziua de mâine, m-au împușcat când am fugit din ocnă...m-au fugărit cu câinii, m-au gonit ca pe fiare, de trei zile vin încoace, m-am ascuns în pădure și am mers numai noaptea... Nicolae... potera e la un ceas în urma mea, poate chiar acum descalecă în fața porții”. Într-adevăr, lătratul câinelui și un tropot de copite se auziră în curte. Cineva lovi câinele, iar chelălăitul lui jalnic îl făcu pe Ion să se ridice pe jumătate: “Nicolae, nu mă lăsa, nu mă da pe mâna lor, Nicolae, trebuie să vorbim, numai pe tine te am...”. Preotul se ridică, închise ușa altarului și ieși în curte.

Căpitanul sări din șa și se apropie de preot. Îl privi cu dispreț, îi atinse barba cu cravașa, apoi îl privi în ochi: “Spune părinte....a trecut pe aici tâlharul Ion ? A fugit din ocnă, Vodă a fost darnic și i-a lăsat viața. Înțelegi ? După cât a tâlhărit...ah, dacă mi-ar încape pe mână.... Pe toți ai lui i-am spânzurat și ridicat apoi în furci, acum el ne-a scăpat, dar l-am împușcat și nu poate fi departe. Se spune că sunteți frați de sânge, ba chiar că ați furat împreună pe vremuri, părinte...Așa-i ? Spune...așa-i ?”. “Dumnezeu mi-e martor, dacă am furat vreodată a fost numai de la boierii voștri îmibuibați și am dat la sărmanii noștri flămânzi și desculți... Pământul acesta e al lor, ei îl muncesc și voi vă umflați de roadele lui”. “Și proști părinte..și fricoși, a trebuit să ard o casă pentru a afla de voi. Au spus tot, dar casa tot le-am ars-o, să le fie de învățătură și altora care adăpostesc tâlharii... Părinte, dacă îl găsesc aici, veți atârna alături în ștreang”. Nicolae privi liniștit pumnul ridicat și-i

răspunse: “Și Domnul Isus a murit pe cruce alături de tâlhari, nu mi-e frică de tine sau de oamenii tăi. Ieșiți din curtea mea, chiar dacă aș ști de Ion, nu vi l-aș da legat.”

Căpitanul rânji cu toată gura, se întoarse spre soldați și le ordonă să răscolească casa și biserica. “Poți merge unde vrei, dar în biserică nu ai ce căuta...”. Așezat în prag, cu privirea aprigă și mâna încleștată pe cruce, Nicolae îi fulgeră din priviri: “Niciunul dintre voi ticăloșilor nu veți intra aici în casa Domnului, plecați pe drumurile voastre. Nu am decât crucea asta să vă opresc și vă jur că o voi face ! Plecați ! Iată, tot satul este alături de mine. Nu ne poți omorî pe toți...”. În fața porții larg deschise, bărbați și femei, strânși umăr lângă umăr, încruntați, erau martori la înfruntarea dintre soldați și preot. “Iată-ți supușii părinte, prostimea s-a adunat ca la iarmaroc, îi pot spulbera într-o clipă..., dar nu, plecăm, însă ne vom întoarce părinte, numai noi doi...Iasă...o să vezi..”

Ceata puterii trecu în goană prin culoarul lăsat de oameni și se pierdu în noapte. Nicolae fugi în biserică, descuie ușa altarului și se aplecă deasupra lui Ion... Rece și cu mâna încleștată pe o bucată de cărbune, acesta scrisese un singur cuvânt pe podea. De ajuns, preotul înțelese tot. Îi închise ochii, îi împreună mâinile pe piept și-l purtă în brațe pe masa din biserică.

Atunci și în acea noapte înghețată, alături de oamenii adunați în jurul său, Nicolae desfășură sfânta slujbă de înmormântare. Lumânările sfârâiră și se stinseră una câte una odată cu ivirea primelor raze de lumină. Muți și întunecați, țărani urmară căruța pe drumul noroios al cimitirului. Și de această dată murise unul de-al lor.

Peste ani, din banii ascunși de haiduc, preotul Nicolae îi ajută pe sârmani și ridică o nouă biserică în care a slujit apoi întreaga sa viață. Un singur ban de aur a fost îngropat la temelie pentru ca biserica, care dăinuie și astăzi, să poarte în veci hramul adevăratului său ctitor: Sf. Ioan. Iar putera nu s-a mai întors niciodată...

Florile nu au amintiri

Întinse mâna după ceașca de cafea, o ridică cu atenție, suflă ușor fuioarele de abur, sorbi o înghițitură, apoi încă una, dar o picătură se desprinsese și căzu pe cartea deschisă. Femeia zâmbi amar, așeză repede ceașca înapoi pe farfurie și șterse cu mâna picătura de cafea de pe pagină. Privi îndelung urma rotundă a picăturii, ușor gălbuie și dâra lăsată de mână, se vor usca în curând și poate că nu se vor mai observa. Era una dintre cărțile ei din tinerețe, o primise de la mama sa cu mulți, foarte mulți ani în urmă. Întoarse pagina și o mișcă încet stânga-dreapta pentru a grăbi uscarea.

Era obosită, citise prea mult în acea după-amiază, dar cartea o atrăgea în mod deosebit, simțea încă, în mod inexplicabil, atingerea mâinilor mamei pe coperti. Găsise cartea în urmă cu câteva zile în bibliotecă, s-a bucurat enorm, o credea pierdută într-una dintre multele vântori în care o prinsese viața. A mângâiat cartea îndelung, i-a atins copertile, paginile îngălbenite de vreme, i-a simțit mirosul dulceag al hârtiei de odinioară, a retrăit pentru câteva clipe momentul unic în care mama i-o făcuse cadou. A fost prima ei carte, cumpărată de mamă pentru ea, doar pentru ea. Sărise atunci de gâtul mamei și o sărutase pe ambii obraji, a strâns cartea la piept, era doar o copilă care primise un dar, de neprețuit.

A citit cartea în repetate rânduri, de fiecare dată cu aceeași curiozitate, chiar dacă îi știa aproape pe dinafară conținutul. S-a bucurat de fiecare rând, de fiecare pagină, de fiecare capitol. Mai târziu, cartea dispăruse, a căutat-o deseori, dar fără să o găsească, se mâhnise, era una dintre puținele amintiri rămase de la mamă și unul dintre puținele cadouri pe care le primise în copilărie. A încercat să suplinească lipsa cărții cumpărând alta, dintr-o ediție nouă. Frumos

legată, cu coperti lucioase, colorate și strălucitoare, cartea a stat străină și rece pe noptiera sa așteptând să fie citită. Nu-și amintește să o fi deschis vreodată, dar i-a găsit loc în bibliotecă pentru că o cumpărase cu drag, din primul ei salariu de profesoară.

Reveni la pagina stropită, cafeaua se uscaseră și aproape că urma să se ștersese printre rândurile scrise mărunt. Cândva citise aceste pagini la lumina palidă a lămpii cu gaz, apoi în livada casei de la țară, apoi în salonul rece al căminului de fete, iar acum, din nou, cu ochelari, iar scrisul este așa de mic...

Privi ceasul, se făcuse deja târziu, lumina scăzuse treptat în intensitate, apăsa butonul veiozei electrice și paginile se luminară din nou, ca atunci, demult, în livadă. Răsfoi câteva pagini înainte, capitoul era pe terminate, se va opri din citit la finalul acestuia. Între două pagini i se păru că a observat ceva, dar nu dădu prea multă atenție faptului, fiind concentrată asupra textului. Privirea îi sări peste rânduri, iar curiozitatea o împinse să revină între cele două pagini și la conținutul lor neașteptat și misterios. Subțire, aproape de neobservat, uscat de trecerea timpului, dar încă plin de culoare, trandafirul a fost ridicat de femeie și privit cu atenție.

Încercă să-și amintească momentul în care l-a pus acolo spre păstrare și amintire. Să fie din livadă, sau din coronița de premiantă ? Fruntea i se încreți ușor, iar mintea alergă în trecut pentru a se întâlni cu momentul în care palmele ei mângâiaseră floarea și o lăsaseră să se odihnească între paginile cărții. Mircea ! Da, trandafirul i-l oferise cândva Mircea... Privirea i se umezi, lăsă cartea încet pe genunchi și se cufundă în amintiri.

Revăzu cu ochii minții căminul de fete, pe Mircea sărind gardul uneori seara și venind la fereastra ei, pe colegele de cameră invidioase că prietenul ei va fi ofițer, muștrările profesoarelor, dar și clipele minunate petrecute alături de el pe malul lacului, găștele cărora le aruncau bucățele de pâine ascunsă în buzunare de la cantina școlii, plimbările în oraș, suc de fructe sau mustul rece servit la vreo terasă în prag de toamnă, alarmele antiaeriene care îi făceau să fugă ținându-

se de mână spre un adăpost, modul în care Mircea o ținea în brațe în întuneric, protejând-o de praful căzut din tavan...

Inima femeii se strânse la aceste amintiri, întoarse capul ca pentru a uita, dar sufletul ei depănă mai departe momentul în care l-a condus pe Mircea la tren, era duminică, el râdea, se simțea bine în hainele militare, poate puțin prea mari, dar ea, îmbrăcată în uniforma de liceu, se simțea tristă și...singură.

S-au sărutat îndelung în gară, el i-a mângâiat părul castaniu și i-a promis că războiul se va sfârși curând, că va veni acasă și se vor căsători. A plâns mult când el a urcat în trenul plin de flori la ferestre, locomotiva a șuierat ascuțit și, încet-încet, a început să lase peronul în urmă. Nu-l mai vedea pe Mircea când, deodată, el a apărut la o fereastră, a strigat-o și i-a aruncat un boboc de trandafir. I-a strigat să îl păstreze pentru a-l purta în păr la nunta lor.

Trenul s-a îndepărtat într-un nor de fum și abur, fata de atunci a păstrat trandafirul, dar Mircea nu s-a mai întors. Frontul de vest l-a răpit fără urmă, ea l-a așteptat în zadar mulți ani după război, a sperat că a fost luat prizonier și că, totuși, va reveni.

Acum, câteva decenii mai târziu, bătrâna ridică trandafirul ca pentru a și-l prinde în părul alb, dar se opri, deschise cartea și îl așează înapoi între paginile acesteia. Floarea o răscolise, îi trezise sentimente demult ascunse în inimă. Așează cartea pe noptieră, stinse lumina și se gândi departe. Pentru o clipă și-a dorit ca florile să nu aibă amintiri...

septembrie 2008

August

Picătura de sudoare i se prelinse pe tâmplă, coborî pe obraz, pe bărbie, apoi pe gât. Iancu o șterse cu măneca și se trase mai la umbră. Deși copacul ar fi oferit adăpost pentru amândoi, Dumitru rămase în plin soare privind spre culmea dealului. După privirea încruntată, Iancu înțelese că îl preocupă ceva. Alungă în lehamite o muscă, se sprijini într-un cot și spuse: "Lasă Dumitre, vino și te odihnește puțin, e prea cald. Nu vin ei acum...poate mai târziu, au tot timpul, doar noi trebuie să îi așteptăm."

Dumitru se întoarse, îl privi și-i ceru bidonul cu apă. Bău cu sete, cu capul dat pe spate, iar două firicele de apă i se prelinseseră la colțurile gurii: "S-a încălzit apa Iancule, cobor la râu să iau apă rece. Uită-te tu după ei cât lipsesc eu". Iancu încuviință din cap, dar imediat ce Dumitru dispăru între ierburile înalte, se întinse mai bine la umbră și și acoperi ochii cu brațul drept. Rupse un pai, îl prinse cu buzele și începu să îl strivească între dinți...ce bună ar fi fost o țigară...dar de unde aici ? Și căldura asta...nu se mai ostioiește soarele. Nici nu își mai amintea de când nu a mai fost așa cald, de trei-patru ani, sau poate mai mult. Cine mai știe ?

Închise o clipă ochii și se gândi acasă, și-o imaginea pe mamă-sa punând masa și chemându-i pe toți în jurul mămligii cu brânză. Iar el, în capul mesei, doar era cel mai mare dintre frați, punând câte o picătură de vin rece celorlalți. Mai drag îi era de Tudor, cel mai mic, care abia ajungea la masă, iar el, ca frate mai mare, deseori mânca cu el în brațe, amândoi din aceeași strachină. Apoi alergau prin grădină, el cu Tudor în spate...Totul i se păru atât de real încât aproape că simți gustul vinului în gură. Înghiți în sec, întredeschise ochii și privi spre Dumitru, în picioare în fața sa: "Iancule, dormi ? Te las singur câteva

minute și te gădesc sforăind ? Dacă ei ar fi ajuns deja aici ?”. “M-am visat acasă Dumitre, eram cu mama la masă și cu Tudor cel mic. Și beam vin rece Dumitre...rece, cum știi că îl am eu în pivniță”. “Lasă lancule, că îl bem pe tot când vom ajunge acasă. Nu mai e mult...”.

Iancu deschise gura să-i răspundă când prima explozie apărură pe deal. “Gata Dumitre, i-ai așteptat destul, iată-i că au venit. Te întrebai unde sunt, uite-i, sunt destui pentru amândoi. Încarcă tunul Dumitre !”.

Undeva, în dreapta lor, bateria lui Matei și Petru trăsese deja prima salvă. Iancu ochi cu grijă și trase. “Încarcă Dumitre, mai repede...așa, fă-mi loc...”. Trase cu sete al doilea proiectil, iar tubul sări fierbinte din încărcător. În uniformele lor negre, cu căștile mari, lăsate pe frunte, urmași de tancuri, nemții coborau în fugă dealul. “Dacă ajung la pod nu îi mai putem opri. Încarcă repede Dumitre, tancul ala s-a oprit, va trage, ne-au văzut...”. Norul de fum apărură la gura țevii acestuia și explozia apropiată, urmată de o ploaie de pietre și pământ îi confirmară spusele. “I-a lovit pe ai noștri lancule, mă duc la Petru”. “Stai Dumitre, încarcă tunul să pot trage, ajută-mă...Nu te mai duce, tunul lor a tăcut, suntem numai noi doi, trebuie să-i oprim la pod”. Dumitru îl privi cu ură și-i șuieră printre dinți: “Nu-mi las fratele fără ajutor lancule, dacă va fi cazul îl voi căra în spate până la lași...Mă auzi, nu-l las, numai pe el îl mai am.”

Iancu aproape că nu-l auzi, trase din nou, scoase tubul, aduse un proiectil, îl așeză în încărcător și închise trapa. Metalul fierbinte îi fripse pielea până la carne, ochi și trase. “Ai lovit un tanc lancule, îi putem opri aici, acum”. La câțiva pași în dreapta sa, Dumitru îl sprijini pe Petru de copac și veni să-l ajute.

“Câte proiectile mai avem Dumitre ? Încerc să lovesc podul să nu poată trece cu tancurile”. “Vreo șase sau șapte lancule...Petru e rănit, ne-ar fi putut ajuta. Matei e mort...săracul”. Iancu își îndreptă spatele, se întoarse și-i spuse: “Plecați Dumitre... Ia-l pe Petru și plecați. Puteți scăpa cu viață”. “Hai să plecăm împreună lancule, vino

cu noi, fără tine nu mergem nicăieri. Ne cunoaștem din copilărie lancule, nu te las singur aici”.

Iancu îl apucă pe Dumitru de gulerul cămășii, îl privi fix în ochi și scrâșni: “Pleacă Dumitre, pleacă, altfel murim toți trei aici. Voi veni și eu în urma voastră. Cât mai am cu ce trage nu-mi părăsesc tunul, Dumitre. Nici bunicul nu a făcut-o la Oituz, n-o voi face nici eu aici. Te așteaptă muierea acasă Dumitre, ia-l pe Petru și du-te !”.

“Bunicul tău a murit la Oituz lancule. Nu trebuie să mori și tu aici. Te rog lancule, să ne retragem împreună.”. Iancu îl împinse cu putere, Dumitru se dezechilibra și făcu câțiva pași înapoi. “Pleacă odată Dumitre, scăpați măcar voi, eu nu-mi părăsesc tunul...”.

Rămas fără glas, Dumitru se aplecă, își ridică fratele, îl privi încă o dată pe Iancu încruntat, aplecat asupra tunului și se îndepărtă.

Aproape un an mai târziu, în mai 1945, după încheierea războiului, doi soldați lăsați la vatră se opriră în fața unei case. Primul care i-a zărit a fost Tudor, desculț, doar cu cămașă lungă pe el, probabil a fratelui cel mare, le-a alergat în întâmpinare. În pragul casei, mama, în negru, îi privi cu ochii în lacrimi pe cei doi: “Știu că băiatul meu e mort. Am aflat. Spuneți-mi numai unde și când a căzut...”.

Dumitru desfăcu încet curelușa căștii, își descoperi capul, lăsă bărbia în piept și îi răspunse abia șoptit: “La Bicz, anul trecut, în ultima zi de august. Datorită lui am scăpat noi”. Degetele femeii se încleștară pe pragul ușii.

Prea mic să înțeleagă drama oamenilor mari, Tudor îl luase de mână pe Petru: “Nene, mă iei și pe mine în spate cum mă lua Iancu ?”.

august 2008

O nouă speranță

Cavalerul păși apăsător pe lespezile reci de marmură. Nu șovăi nici o secundă, știa că fiecare mișcare a sa este urmărită de războinicii regelui. Privi în stânga, apoi în dreapta ... războinicii regelui ... câțiva soldați bătrâni, pe care luptele și anii de foamete i-au copleșit și le-au brăzdat cicatrici adânci pe trupuri și în suflete. Unii dintre ei încă țineau cu putere sabia și scutul, dar puțini, prea puțini...

În fața sa, regele, îi făcu semn să se apropie: "Vino, străine, zeii ți-au purtat pașii pe pământurile noastre. Fii binevenit ! Aceasta este curtea mea, acesta este templul în care preoții noștri au adus jertfe zeilor pentru tihna poporului meu. Iar aceștia sunt ultimii mei războinici. Unii dintre ei m-au purtat în brațe de mic și m-au învățat să trag cu arcul, să lovesc aprig cu sabia. Mai târziu, în anii de glorie, i-am purtat în războaie, am cucerit țărâmurile străine și am impus robia, am adunat aur și nestemate, am clădit un regat puternic și temut. Toți mă priveau cu respect pentru puterea mea, pentru că am avut credință, stâlpul de neclintit al poporului nostru. Iar zeii au fost generoși și ne-au răsplătit. Cândva am avut totul, dar nu am știut să ne oprim. În drumul nostru spre glorie am atacat și nimicit un oraș, Thera, erau oameni săraci, n-au avut din ce să-și răscumpere robia. Orbit de glorie și putere am răs pe treptele templului lor când le-am citit oracolul. Credeam că profețiile acelea sunt doar superstiții, și chiar dacă ar fi avut un sâmbure de adevăr, așa cum credeau strămoșii lor, evenimentele pe care le preziceau nu aveau să se întâmple în vremurile noastre. Am fost un nebun, străine, am greșit și zeii și-au întors fața de la noi. Din acea clipă, ei nu și-au mai dezvăluit divinitatea poporului nostru și nici nu m-au mai binecuvântat cu sprijinul lor, iar acum sunt convinși de un singur lucru – profețiile au prins viață. Mai întâi am pierdut lupte și teritorii,

apoi am fost loviți de foamete și boli, apoi nu au mai rodit pomii și grânele nu au mai umplut hambarele ca altădată. Apoi a venit el, dragonul, ne-a pustiit satele și câmpurile, mi-a spulberat armatele de parcă ar fi fost un mănunchi de paie în fața văpăii focului. El este blestemul nostru. Mă căiesc, străine, am greșit în tinerețe, în plină putere, iar acum poporul meu suferă. Vreau să îndrept totul, să am din nou sprijinul zeilor. Citește oracolul acela, străine. Iată-l !".

Cavalerul se apropie și ridică din mână tremurândă a regelui plăcuțele de piatră gravate: "Va veni o vreme când zeii nu vor mai putea proteja orașul de întuneric și distrugere. Vor veni călare și, în aroganța lor fără margini își vor închipui că vor câștiga. Și o vor face, iar zeii nu vor putea salva orașul. Dar va veni apoi și o vreme în care soarele va împrăști umbra lor, un dragon le va distruge templele și le va năruia credința. Atunci, cei slabi vor căpăta putere asupra celor puternici, poezii vor abandona penele și își vor ascuți săbiile, timpuri întunecate se vor abate asupra regatului lor. Și doar cel mai puternic dintre cavaleri va reuși să-i salveze din ghearele dragonului."

Regele îl privi în ochi, iar cavalerul își putu doar imagina tăria și forța acestui om în vremurile sale de glorie. Acum...în fața sa, așezat într-un jilț vechi, era privit de un bătrân, care își întindea mâinile spre el plin de speranță: "Ești tu acel cavaler, străine ? Vei putea alunga dragonul și readuce pacea pe tărâmurile noastre ? Mulți au plecat să îl înfrunte, dar nici unul nu s-a mai întors. El este blestemul nostru."

Cavalerul încuviință: "Da, mărite rege, eu sunt acela, am auzit de profețiile oracolului, am auzit de năpasta abătută asupra poporului vostru. Vin din Thera, mărite rege, cândva, când eram copil, constrâns de sabie, tatăl meu ți-a ridicat ode de laudă. L-ai răsplătit și l-ai eliberat din robie, iar familia noastră a revenit în orașul pustiit de armatele tale. Împreună cu cei rămași am ridicat din nou orașul, acum este al nostru, și nu al tău, mărite rege ! Am învățat meșteșugul scrisului de la tatăl meu, dar știu a mânuii și suliița, ca nimeni altul dintre ai mei. Azi v-am fi putut nimici într-o clipită și lua înapoi plăcuțele oracolului scrise de

strămoșii mei. Dar nu, sunt aici să vă ajut, inima îmi bate năvalnic în trup, am venit să împlinesc profețiile...".

Regele își privi îndelung fostul supus: sprijinit în sulită, tânăr și puternic, cu trupul acoperit de zale argintii și protejat de scut, cavalerul, fostul copil de altădată, îi aminti de tinerețile sale. "Du-te cavalerie și închide blestemul oracolului, eliberează-mi poporul așa cum eu ți-am eliberat tatăl. Ai binecuvântarea mea."

Cavalerul ieși, urmărit cu privirea de rege: "Nu se va mai întoarce, păcat de tinerețile sale", spuse cineva dintre soldați. "Ba da, el este alesul, va birui dragonul..." murmură regele.

Au trecut așa câteva zile, în fiecare dimineață regele își întreba curtenii dacă i-au adus vești. "Nimic, mărite rege, nimic, poate mâine". Bolnav și slăbit, regele spera că profeția se va adevăra, chiar dacă unii dintre războinicii săi au tot încercat să-i abată gândurile.

Și acea zi a venit. Cavalerul intră în templu și depuse la picioarele regelui ghearele dragonului. "Iată, mărite rege, am împlinit profeția, oracolul nostru a aruncat acest blestem asupra poporului tău, iar eu l-am ridicat. De azi înaintea regatului tău va renaște și va fi tot mai puternic, ca odinioară."

Cu lacrimi în ochi, regele coborî de pe tron, îi întinse mâna și îl îmbrățișă: "Cavalerie, da, regatul meu va renaște, dar asta numai dacă vei ști să îl conduci cu înțelepciune și să nu repeți greșelile mele. Iată, această coroană a înaintașilor mei, este acum a ta, fruntea îți este demnă să o poarte, iar popoarele noastre își vor găsi din nou liniștea. A...și trimite după tatăl tau, aș vrea să-l revăd. Tu, cavalerie, ai readus speranța în inimile noastre..."

Vocea femeii coborâ tot mai jos odată cu aceste ultime rânduri. Își privi baiatul, întins pe patul de spital, conectat la aparate. Cu ochii închiși, acesta părea că doarme. Îi citise o poveste, trebuia să prindă câteva ore de somn înaintea operației.

Băiatul clipi de câteva ori, deschise ochii și o privi: "Frumoasă poveste, mamă, păcat că s-a terminat. Oare a condus cavalerul acel regat cu înțelepciune ? Nu-i așa, mamă ?". "Da, dragul meu, da, a

condus și a trăit mulți, mulți ani și a avut urmași, care i-au dus faima mai departe. A avut băieți frumoși, așa ca tine, Andrei...". Ar fi vrut să zică "și sănătoși", dar un nod i se ridicase în gât, iar o lacrimă i se prelinse pe obraz.

"Mamă, doctorul a zis că mă operează azi. Nu mi-e frică, poate că mai târziu nu o să mă mai doară, nu-i așa, mamă ? De ce doare acum ? Nu plânge, mamă, nu plânge, uite, nu mă mai doare..". Cu ochii umezi, femeia se ridică, întoarse capul pentru a nu i se vedea lacrimile. Din cadrul ușii, doctorul îi făcu semn să se apropie: "Doamnă, nu vreau să vă mint: băiatul dumneavoastră este foarte bolnav, însă are șanse să se recupereze complet în urma operației. Echipa de chirurși a sosit chiar acum". "Pentru ce să mă pregătesc domnule doctor ?". "Pentru tot ce este mai bun, vom reuși să învingem boala. Tot ce ne trebuie este credință și o nouă speranță."

Mama reveni la patul băiatului. Acesta adormise de câteva minute, visând, probabil, la cavalerul din poveste, la zalele sale argintii și la încrederea cu care și-a împlinit destinul.

aprilie 2008

Camaradul (1)

Îl împinseră de-a lungul holului întunecat și rece. Două sau trei becuri luminau cețos pereții umflați de igrasie și murdari. Pășii cu greutate, se împletici și abia putu zări câteva uși metalice pe partea stângă. Gărzile germane vorbeau și râdeau tare, dar nu reuși să le deslușească bine sensul cuvintelor. Era prea amețit în urma loviturilor primite cu patul puștii la interogatoriu, dar înțelese, totuși, că a devenit o captură importantă și că, probabil, nu se vor da înapoi de la nimic pentru a-l face să vorbească.

La jumătatea holului gărzile se opriră, deschiseră ușa de metal și îl împinseră cu putere înăuntru. În întuneric, se împiedică de ceva și căzu. Ușa ruginită se trânti în urma lui, auzi un zăvor, iar cei doi soldați se depărtară, lovind din când în când ușile celulelor cu bocancii.

Se ridică greu, își sprijini corpul de peretele rece și privi în jur. Puțina lumină intrată în celulă prin fereastra cu zăbrele îl ajută să se obișnuiască încet cu întunericul. Câțiva metri pătrați, o căldare, un castron metalic deformat, un pat cu un braț de paie și vreo două pături soioase și găurite erau tot ce avea. Se trase într-un colț refuzând să se atingă de pat sau de pături, deși frigul și umezeala îl cuprinseseră.

Primise cu două zile în urmă misiunea de a spiona și, dacă era posibil, de a distruge un hangar german, bănuind de trupele aliate că ar conține câteva avioane germane ce urmau să ia parte la susținerea aeriană a trupelor terestre și blindatelor aliniate pentru apărarea Caenului. Misiunea era deosebit de dificilă, trebuia neapărat încununată de succes, trupele aliate încercând în câteva rânduri preluarea orașului și a zonei, fără reușită, însă, dar cu pierderi importante. A primit ordinul fără să clipească, i s-a pus la dispoziție un singur avion, de fabricație germană, capturat, apoi modificat pentru a

face fotografiile și a lansa două bombe, chiar dacă construcția îl recomanda pentru atacuri rapide, de vânatoare și nu ca bombardier.

Ar fi preferat o escadrilă britanică în spatele său, dar înțelesese riscul unui asemenea atac, pierderi pe care aliații nu și le mai puteau permite după sacrificiile debarcării în Normandia. Știa că exista posibilitatea de a nu mai reveni la bază, dar, ca ofițer, nu putea refuza misiunea, deși i s-a cerut acordul. Își făcu singur toate planurile, avea la dispoziție unele hărți, dar nu cunoștea locația exactă a hangarului, trebuia să îl caute din zbor și, eventual, să-l distrugă. Miza totul pe avionul german: rapiditatea și buna sa manevrabilitate trebuiau să îi ofere un oarecare avantaj, completat de deghizarea aproape perfectă.

Pentru a reduce greutatea aparatului a renunțat la un rezervor de benzină, locul acestuia fiind luat de cele două bombe. Demontă blindajul suplimentar, apoi mitralierele prea grele și aproape inutile în această misiune, dar avionul tot nu ajunsese la greutatea dorită. Decolă, totuși, în aceste condiții și se îndreptă spre liniile germane.

Ocoli zona neutră și veni din flancul drept al orașului pentru a da impresia unui zbor de recunoaștere. Din zborul la joasă înălțime reuși să vadă și să fotografieze câteva poziții defensive, însă nu zări hangarul cu avioane germane și nici pista de aterizare a acestora. Reveni deasupra Caenului, riscând totul pentru a-și găsi ținta, zbură de câteva ori și în imediata sa vecinătate, dar nimic. Începu să se întrebe dacă informațiile primite erau adevărate când antiaeriana germană trase primul foc. Căută rapid din priviri un loc unde să arunce, totuși, bombele pentru a provoca pierderi blindatelor, fiindcă oricum nu i-ar fi ajuns combustibilul să se întoarcă cu ele la bază.

Îi era cunoscut șocul provocat de gloanțele care, în mai multe rânduri, i-au lovit avioanele pe care le-a pilotat, dar de data aceasta se afla deasupra pozițiilor inamice, foarte aproape de sol. A știut că va fi lovit, dar nu s-a întrebat vreodată dacă va încerca sau nu să se salveze.

Cu avionul în flăcări și pierzând înălțime, trebuia să ia o decizie în câteva secunde: va acționa sau nu maneta de catapultare ? Închise

ochii și văzu chipul fetei, cu ochi albaștri și obraji pistruiați care întindea mâinile către el. Strânse din dinți și trase maneta scaunului....

Mai târziu, pe o podea rece, cineva îl stropi cu apă dintr-o găleată. L-au interogată ore în șir, l-au bătut și l-au umilit, i-au cerut să dezvăluie planurile ofensive aliate. A îndurat tot, a leșinat de câteva ori, l-au bătut din nou și mereu aceeași întrebare: care sunt planurile, unde se află tancurile americane, ce știe despre rezistența franceză, ce poziții a ocupat infanteria, câte avioane germane mai aveau capturate, când va fi atacul final....și altele, multe altele. Nu știa răspunsurile la majoritatea întrebărilor și, chiar dacă le-ar fi știut, nu le-ar fi spus.

Până la urmă, obosiți și, poate, mirați de îndârjirea sa, ofițerii germani au hotărât trimiterea sa în celulă. Iată-l acum, gol, sprijinit cu spatele de zidul rece și umed. Nici ghetetele nu i le-au lăsat. Trecură câteva ore, nu-și putu da seama dacă era zi sau noapte, celula avea fereastra acoperită. Nu se gândise decât la familia de acasă, la camarazii săi care îl așteptau la bază cu misiunea îndeplinită. N-a reușit, hangarul probabil că nici nu exista.

În orele următoare auzi pași pe hol, unele uși se deschiseră și se trântiră cu zgomot, probabil că și alți prizonieri erau luați și duși la interogatoriu. Hotărî să nu vorbească, chiar de-ar fi să-și piardă viața, poate îl vor crede că nu știe nimic din ce îl întreabă și îl vor trimite în spatele frontului într-un lagăr de prizonieri.

Cineva trase zăvorul și deschise ușa. Cei doi soldați care îl aduseseră mai devreme împinseră un alt prizonier în celulă, apoi intrară după el să le arunce ceva de mâncare. Se feri în zadar de loviturile bocancilor, avu un moment de revoltă în care vru să se ridice să riposteze, dar și-l reprimă pentru a nu-i înfuria și mai tare.

Rămași singuri, se apropie încet de cel căzut. Îi ascultă respirația pentru a fi sigur că trăiește, apoi îl atinse. Prizonierul tresări și se trase la perete. "Stai, nu te teme, sunt ofițer în aviația regală. Sunt Stewart, tu cine ești?". Celălalt nu răspunse imediat, își acoperi fața cu mâinile și gemu. Stătu așa câteva minute apoi murmură ceva în franceză. Reuși să înțeleagă ceva, dar nu tot. Îl chema Pierre, înainte

de război a fost poștaș, iar până acum câteva ore făcuse parte din Rezistență. Prins într-o luptă inegală se predase împreună cu câțiva camarazi. Stewart îl privi cu atenție: francezul era lovit destul de grav la un picior. Îl urcă în pat și îl acoperi cu o pătură. În toată disperarea din jurul său avea un sprijin, un camarad.

Timp de câteva zile împărțiră păturile și cojile de pâine, băură apă împreună din castronul deformat și se încălziră spate în spate. Reușiră să comunice, stângaci, neîncrezători unul în celălalt, cu puține cuvinte. Interogatoriile și bătăile se succedară la intervale de câteva ore sau zile, nu aveau cum să măsoare timpul. Nici unul dintre ei nu a vorbit, au făcut amândoi legământ de tăcere. Când erau împreună, francezul i-a spus despre Rezistență, despre greutățile luptelor, despre încrederea că vor fi eliberați și că războiul se va termina. Stewart a vorbit despre debarcare, despre camarazii săi, despre atacul iminent al acestora asupra orașului.

De câteva ori li s-a promis la interogatoriu că vor fi mutați într-un lagăr de prizonieri sau chiar eliberați dacă vor vorbi. Au refuzat de fiecare dată și au fost bătuți. Pierre a fost chiar mutat în altă celulă alăturată, Stewart știa că este acolo fiindcă bătea în perete într-un fel stabilit împreună. Revederile erau din ce în ce mai scurte, plângeau de fiecare dată când se vedeau, de disperare și de neputință. Hotărâră să-și spună unul altuia tot ce știau, ca în cazul în care vor fi despărțiți, iar unul dintre ei va reuși cumva să scape, să ducă informații prețioase la liniile aliate.

Într-o zi (sau noapte ?) Stewart se trezi singur în celulă, zgomotul exploziilor se auzea aproape, poate chiar la câțiva kilometri de locul unde era încarcerat. O rază de speranță îi lumină sufletul în bezna celulei: poate că cineva va veni să îl salveze, poate că Pierre e în cealaltă celulă. Coborî din pat, luă castronul și bătu în perete. Ascultă atent, bătu iar, nici un răspuns. Pe culoar, becurile clipeșc, au probleme cu generatorul, se gândi, sunt atacați chiar în aceste momente, poate că va fi eliberat în curând.

Aproape că nu auzi pașii celor care deschiseră ușa și îl traseră afară. Lumina gălbuie a becului îi sfâșie ochii, reuși să-i deschidă și privi la cel care stătea în picioare în fața sa. "Pierre, tu ești ? Unde te-ai dus ?". Îmbrăcat în uniformă germană de ofițer, fostul său camarad de celulă îl privea de sus cu dispreț. "Nu mă cheamă Pierre, ci Gerhard, am primit misiunea de a te interoga. Trebuia neapărat să aflăm informații despre pozițiile și intențiile de atac ale americanilor, chiar acum am declanșat contraofensiva. Sper că mărturisile tale ne vor folosi, îi vom zdrobi. Închideți-l înapoi în celulă !".

Umilit și călcat în picioare de soldați, Stewart își sprijini spatele gol de peretele rece. Ușa se trânti brutal în urma sa, iar pașii se depărtară. Privi în podea cu resemnare, dar un zâmbet îi flutură, totuși, pe fața obosită: tot ce îi spusese lui Pierre, în cel mai mic detaliu, era numai din imaginația sa. N-a avut niciodată încredere în francez. Rana de la picior i se vindecase prea repede netratată...

februarie 2008

Camaradul (2)

În orele care urma, bombardamentele nu conțineau nici o clipă. Părea că toată puterea de foc a Aliaților se revarsă asupra Caenului. Din tavanul celulei se scurgea permanent o pânză de praf fin, imposibil de respirat, iar Stewart simțea șocurile exploziilor ca fiind din ce în ce mai aproape.

Nu a înțeles de ce germanii au dorit să pornească contraofensiva, nu se aflau deloc în postura de a lua conducerea în această înfruntare. Bine fortificați, aproape imposibil de învins fără distrugerea completă a orașului, germanii puteau rezista încă multe săptămâni îngreunând înaintarea Aliaților spre interiorul Franței și, implicit, al Europei. De aceea nu l-a înțeles pe Gerhard când a spus că s-a dat ordinul de atac. "Măcar de s-ar sfârși mai repede...Cineva va învinge acum, nu mai sunt atacuri izolate, de tatonare. Sper ca vom fi noi învingătorii...pentru mine oricum nu mai contează".

Lumina pâlpâi repede de câteva ori, apoi se stinse. Cele două-trei încercări de a o reporni nu făcură decât să-i confirme englezului ce presupusese mai devreme: trupele germane sunt atacate susținut, probabil că nu mai au resurse sau timp să mențină în funcțiune generatorul de curent. Rămas complet în beznă, Stewart se ghemui în pat, apoi își acoperi capul cu pătura pentru a reuși să respire aerul încărcat de praf al celulei.

În această poziție petrecu ceva vreme, poate câteva ore, atent la toate zgomotele care răzbăteau de afară, dar ațipi epuizat...Nu mâncase și nu băuse nimic de aproximativ două zile, așa socotise, de când Pierre plecase și revenise drept ofițerul german Gerhard, îmbrăcat curat, plin de autoritate și dispreț. Îl păcălise la început, în primele zile, când, lovit la picior, nu se putuse da jos din pat, iar el îi

îngrijise rana. Dar, pe măsură ce timpul trecuse, iar ce doi se cunoscuseră din ce în ce mai bine, Stewart începuse să aibă unele presimțiri. Pierre era luat din ce în ce mai des și, la fiecare revenire, rana lui arata din ce în ce mai bine. Aici a fost momentul de cumpănă: să aibă sau nu încredere în el ? A preferat să aștepte rezervat și nu s-a înșelat. Pierre nu a fost drept cine voia să pară, iar informațiile reale pe care el, Stewart, i le-ar fi putut da, ar fi servit, cu siguranță, în această luptă asupra orașului.

Tresări...i se păru că auzise pași pe culoar. Da, o fâșie de lumină clipi sub ușa metalică, întâi depărtată, apoi din ce în ce mai aproape. Pașii trădau o anumită nehotărâre a celui de afară, ca, de altfel, și lumina lanternei. Stewart ascultă cu atenție: era aproape sigur că la el veneau pașii, dar nu reuși să-și dea seama de intențiile celuiilalt. În fapt, nu existau decât două posibilități: soldat aliat venit să-l elibereze, ipoteză destul de puțin probabilă, însă, fiindcă ar fi încercat să deschidă și celelalte uși sau soldat german, de a cărui misiune era conștient.

După câteva clipe de ezitare, cel de afară răsuci o cheie în broască și deschise ușa. Stewart nu reuși să privească în spatele lanternei care îl fixase, dar putu ghici un pistol ațintit asupra sa. Încercase de mai multe ori sentimentele de teamă ale celui amenințat cu o armă de foc, dar niciodată nu-și propusese să spună sau să facă ceva eroic în ultima clipă. Și acum, se mulțumi doar să se ridice și să își acopere parțial ochii, protejându-i de lumină. Oricum, nu ar fi rămas nimic altceva de făcut.

Lanternă îl fixă aproape un minut, apoi coborî încet pe podea. În cadrul ușii stătea un bărbat, ofițer german după îmbrăcăminte. Stewart nu îi văzu fața, dar nu se putu înșela: ofițerul era Gerhard ! Cu tot calmul pe care și-l impusese, Stewart simți un fior rece: "Ce ar mai dori să știe, l-am mințit și, poate că din această cauză pierde acum lupta. A venit să se răzbune. Mă va ucide în acest beci blestemat !".

Gerhard lăsă ușa deschisă, înaintă câțiva pași, apoi se opri din nou. Deși se aflau la nu mai mult de un metru distanță, Stewart nu

reușea să-i vadă fața și nici dacă în mâna dreaptă avea sau nu un revolver. După alte câteva secunde, germanul păși din nou, trecu pe lângă el și se așează pe marginea patului. Puse lanterna aprinsă alături și-l privi pe englez: "Așează-te. Vreau să vorbim."

"Stewart, știi acum că informațiile pe care mi le-ai dat au fost false, încercările noastre de a lovi țintele descrise de tine ne-au costat trupe și tancuri...În plus, aliații au declanșat asaltul final asupra orașului. Nu te acuz de nimic și nu sunt furios: ai procedat așa cum aș fi făcut-o și eu. Din acest infern de explozii, gloanțe, schije și sânge, noi nu putem câștiga. Putem rezista încă, dar nu vom câștiga. O veți face voi și ai avut o contribuție importantă ...".

Gerhard îi întinse lanterna și un revolver: "Din acest moment mă consider prizonierul tău. Mă poți împușca chiar acum și scăpa în hainele mele, oricum, clădirea nu mai este păzită. Da, poate că ar fi mai bine, fiindcă nu voi vorbi la interogatoriu. Am învățat asta de la tine....Ți-am făcut mult rău, însă am avut motivele noastre, așa cum și tu ai avut intențiile tale când ai venit cu avionul. Tot ce am putut face pentru tine a fost să mă opun să fii trimis într-un lagăr din Polonia, așa cum s-a întâmplat cu toți ceilalți prizonieri. Nu ai mai fi ieșit niciodată de acolo. Nu știu de ce am făcut asta, englezule, poate că am sperat că-mi vei spune adevărul...".

Așezați umăr lângă umăr, pe patul sărăcăcios din scânduri, cei doi se priviră: englezul nu putea crede că spusele lui Gerhard sunt adevărate. Începea să-l recunoască pe Pierre în felul cum vorbea germanul, dar încă nu avea încredere în acesta. Ridică arma din palma întinsă, îi verifică încărcătorul, apoi lanterna și lumină chipul celuiilalt. Gerhard nu mai avea nimic din duritatea și autoritatea de mai devreme, de pe hol, când își dăduse în vileag adevărata identitate. Obosit, cu hainele rupte și prăfuite, germanul venise să i se predea.

Neștiind cum să reacționeze, neașteptându-se defel la un astfel de deznodământ, Stewart îi înapoie lanterna: "Adu-mi niște apă și câteva haine.". Fără nici un cuvânt, Gerhard se ridică și ieși, iar englezul avu o pornire să-l urmeze: "Nu, sunt sigur că se va întoarce.".

Într-adevăr, câteva minute mai târziu, germanul reveni cu câteva merinde, apă și două mantale.

Îmbrăcați în hainele militare, cei doi ofițeri părăsiră celula. Stewart privi încă o dată, la lumina galbenă a lanternei, locul din care nu-și închipuise că va ieși vreodată, apoi îl urmă pe Gerhard. Departe de a-l obliga să-l păzească, germanul îl călăuzi cu atenție afară din clădire, apoi îl urmă spre liniile aliate.

A doua zi, pe 10 iulie, Caenul era, cel puțin teoretic, în mâinile trupelor generalului Montgomery. Luptele au continuat, totuși, până pe 21 iulie când o ofensivă a trei divizii de blindate britanice a dus la eliminarea ultimelor focare de rezistență germană din Caen și din împrejurimi.

În primii ani după război, Gerhard a fost eliberat, alături de alți ofițeri germani. Deși interogat în prizonierat nu a vorbit niciodată, poate că nici nu știa prea multe sau poate că așa îi promisese englezului. Oricum, mulți ani după aceea, până la decesul său în 1984, Gerhard și Stewart și-au trimis scrisori și s-au întâlnit de câteva ori la unele convenții militare ale veteranilor. De fiecare dată s-au privit în ochi și și-au strâns bărbătește mâna. Fiecare scrisoare începea cu același cuvânt: "Comarade".

aprilie 2008

Barbarii

Călărețul se opri și ridică mâna dreaptă. Ceva se mișcase sus, pe coama defileului. Ascultă cu atenție, dar nimic nu păru să-i confirme bănuiala. Coborî încet, cu suspiciune, mâna și înaintă câțiva pași. Legiunea rămase nemișcată în spatele său iar soldații priviră culmile muntoase. Întoarse calul și se îndreptă către comandant, Cornelius Fuscus. "Ce este ? De ce ne-am oprit ?" îl întrebă acesta. "Nimic, nimic...să mai trimitem câteva iscoade, drumul este dificil și nu cred că am ales calea cea mai bună". Cornelius gândi câteva clipe, apoi răspunse: "Poate că ai dreptate, dar am fost informați că drumul este liber, fără pericol. În plus, suntem deja la jumătate. Să înaintăm."

Calul fremătă cu nările larg deschise, Cornelius prinse cu mâna stângă frâiele, iar cu dreapta verifică sabia la șold. Își privi armata, legiunea a V-a imperială. Avea sub comandă veterani încercați în războaiele purtate în numele împăratului de-a lungul întregului imperiu. Mulți dintre ei erau sub comanda sa încă de la început, din momentul numirii sale ca prefect al Gărzii Pretoriene. Acceptase cu onoare titlul, răsplată a devotamentului său necondiționat.

Acum, însuși împăratul, marele Domițian, l-a trimis cu mandat de pedepsire împotriva barbarilor care îndrăzniseră să înfrunte imperiul. Cum cred ei, o ceată de sălbatici, că vor opri înaintarea legiunilor ? De ce regele lor nu se târăște la picioarele împăratului cerându-i îndurare ? Cum îndrăznește acest rege barbar să-i nesocotească voința ? Nu s-a arătat până acum, deși a sperat că-l va întâlni plin de supunere când a trecut marele râu. Îi este frică, da, cu siguranță s-a retras în pădurile din munți. Va merge și îi va supune cetatea, poate fără luptă, îi va lua în sclavie femeile și copiii, iar ceata lui de călăreți o va spulbera, așa cum vântul ridică praful în marea

arenă a Colosseumului după luptele cu gladiatori. Și, da, va prinde câțiva sălbatici să-i ducă în această arenă, pentru desfătarea împăratului și a plebei. Iar el va fi aclamat, va râde alături de împărat, susținându-și favorurile. Vor bea nectar și vor privi gladiatorii barbari, poate chiar îi va determina să se lupte între ei.

Nu știa prea multe despre acești sălbatici, dar auzise că sunt la fel ca oricare alții, supuși fără greutate de armata romană la hotarele imperiului. Luptase și el, ca simplu legionar, împotriva unora ca ei, în urmă cu foarte mulți ani. Nu le înțelesese limba, ritualurile sau cultura. Nici nu îl interesase acest lucru. Ei, trimișii împăratului au venit, au văzut și au cucerit, le-au impus limba, ritualurile și cultura romană. Simplu, cu sabia. La fel va face și el aici, nu mai este un simplu soldat, ci comandantul lor, prin el le vorbește împăratul, iar ei îl ascultă și i se supun, la fel cum foarte bine ar face și acest rege barbar.

Închise ochii obosit, erau de prea multe zile pe drum, în acest teritoriu puțin cunoscut, fără drumuri, împădurit. Știa că misiunea primită este dificilă, dar spera că trofee pe care le va aduce la Roma vor fi pe placul împăratului. El însuși selectase veterani din trupele sale și cele mai bune mașini de luptă pentru a veni aici. O victorie simplă și rapidă, asta își dorea împăratul, asta își dorea și el. Și trofee, aur, cât mai mult aur. Pușinii sclavi aduși la Roma de pe aceste ținuturi spuneau de o comoară fabuloasă, ascunsă în munți, dar nici unul, indiferent de mijloacele folosite pentru a-i face să vorbească, nu a putut indica exact locul în care se află aceasta. Dar el, Cornelius Fuscus, o va găsi și o va aduce împăratului care îl va răsplăti generos.

Zâmbi arogant și privi drumul. Iscoadele sale îl informaseră că aceasta este calea cea mai rapidă în care putea ajunge la cetate, doar câteva zile îl despărțeau, așadar, de victorie. Faptul că nici un călăreț barbar nu li se arătase până acum avu darul să-i sporească încrederea, fugiseră, probabil, cu toții, din calea legiunii sale. Ce simplă îi va fi victoria...

Trecătoarea aleasă nu era întocmai pe placul său, fiindcă forța armatei consta tocmai în desfășurări pe spații largi, acolo unde putea

folosi mașinile de luptă, iar infanteria forma un zid de scuturi imposibil de străpuns cu săgeți sau sulițe. De la traversarea râului au mers aproape tot timpul numai prin păduri, un traseu istovitor pentru oamenii săi. De nenumărate ori mașinile și carele de luptă au rămasse blocate, iar legionarii au făcut scut în jurul lor pentru a le proteja în fața unui eventual atac.

S-a așteptat permanent la acțiuni ofensive izolate din partea barbarilor, la adăpostul nopții, așa cum a auzit că au obiceiul, așa că a ordonat permanent gărzi și iscoade să străbată călare potecile în căutarea unui drum. N-au întâlnit decât haite de lupi și pustietate.

Lupii...urlau în fiecare noapte, din ce în ce mai aproape, de parcă ar fi fost în mijlocul taberei sale. Nimeni nu știa de unde vin și unde se duc. Le visă în mai multe rânduri colții însângerați și latrăturile răgușite. Începuse chiar să creadă că barbarii se transformă noaptea în lupi pentru a-i iscodi trupele, dar alungase repede acest gând, nu se cuvenea ca el, legionar imperial, să aibă asemenea gânduri barbare.

Toată ziua înaintaseră prin defileul dintre stânci. Știa că soldații nu se simțeau în siguranță în acest pas strâmt, dar era convins că nici unul dintre ei nu se temea și nu ar fi șovăit să lupte, indiferent de situație.

Adâncit în gânduri, vise de mărire și tactici de luptă, nu auzi șuierul primului val de săgeți trase de pe culmi. Una îl lovi în pulpa piciorului, o străpunse și se înfipse în șaua calului. Strigătele legionarilor și ale barbarilor îl făcură pentru o clipă să uite de durerea ascuțită, rupse lemnul săgeții și-și trase cu greu piciorul din șa. Se prăbuși la pământ, fiind imediat acoperit de scuturile legionarilor din garda personală. Privi, pentru prima oară, dincolo de aceste scuturi, soldații barbari. Aveau fețele acoperite de barbă, îmbrăcați cu piei de animale și fără armuri, cu privire aprigă și tăioasă. Au coborât rapid culmile defileului pe funii înodate și au atacat fără teamă zidul de scuturi din jurul său. Strigătele lor, de neînțeles, răgușite ca și lătratul lupilor pe care îi întruchipau noaptea, nu aveau nimic omenesc. Luptau feroce, cu săbii curbate și securi grele, din metal masiv, știau că în

acest loc strâmt sofisticatele mecanisme ale mașinilor de luptă romane erau inutile. Un fior de furie îl cuprinse, cum a ajuns el aici, în acest teritoriu al lupilor și al morții, în acest defileu barbar ?

Înțelese că fără exemplu personal, armata sa va da înapoi. Trase sabia, ridică un scut și își încurajă soldații. În fața asaltului, nici unul dintre veterani nu a șovăit. Au luptat scut lângă scut, spate în spate, nu au dat înapoi nicio palmă de teren, însă barbarii aveau avantajul înălțimii, pădurea, defileul, totul părea că este alături de ei. Lângă el, căzuse străpuns de săgeată soldatul care purta stindardul imperial cu vulturul aurit al legiunii, iar în locul acestuia apăru capul de lup cu gura deschisă. Lovit de mai multe ori de săgeți, sângerând, apărât din ce în ce de mai puțini soldați, Cornelius căzu în genunchi, privirea i se încețoșă, știa că totul era pierdut...

File de istorie: Încă din primul an de domnie, în anul 87 e.n., regele dac Decebal se opune imperiului roman în plină expansiune. Împăratul Domițian, pentru a-l supune, trimite o armată comandată de prefectul Gărzii Pretoriene, Cornelius Fuscus, să traverseze Dunărea și să-i atace cetatea. Într-un defileu, la Turnu Roșu, Decebal surprinde într-o capcană forțele romane. Comandantul roman cade în luptă iar Decebal duce în Munții Orăștiei prada de război: prizonieri, trofee și stindardul legiunii a V-a.

Mai târziu, între anii 103-105 e.n., din ordinul împăratului Traian, Apolodor din Damasc, cel mai vestit inginer al epocii, înalță un pod durabil peste Dunăre, pe care legiunile romane îl trec în vara anului 105 e.n., inițiind ultimul război daco-roman. Abandonat de aliați, atacat prin Banat, Valea Oltului și Moldova, constrâns continuu la defensivă, Decebal se retrage în citadela din Munții Orăștiei. După cucerirea puternicelor cetăți, care păzeau accesul spre capitală, Blidaru, Costești, Piatra Roșie, Bănița și Tilișca, legiunile romane încep asediul Sarmizegetusei.

În ciuda rezistenței dace, cetatea este cucerită și distrusă din temelii. Decebal, împreună cu câteva căpetenii, reușește să o părăsească, încercând să continue rezistența împotriva romanilor în

interiorul țării. Este urmărit de cavaleria romană și, în urma unei trădări, pentru a nu cădea viu în mâinile dușmanului, își ia singur viața.

O mare parte a teritoriului statului dac (Transilvania, Banatul și Oltenia) a fost transformată în vara anului 106 e.n. în provincie romană. Muntenia și Sudul Moldovei au fost încorporate în provincia Moesia Inferior. După înfrângerea dacilor, Traian a organizat la Roma o mare și costisitoare festivitate, care a durat 123 de zile.

Zeci de mii de daci au fost duși în sclavie la Roma, alte zeci de mii au fugit din Dacia pentru a scăpa. Detaliile conflictelor grele și sângeroase dintre cele două armate au fost relatate de istoricul roman Dio Cassius, însă cele mai bune dovezi sunt basoreliefulurile de pe Columna lui Traian construită în Roma de Apolodor din Damasc în anul 113 e.n., precum și monumentul triumfal de la Adamclisi, din Dobrogea, refăcut integral și care poate fi văzut și astăzi.

Cu ajutorul foarte bogatului tezaur al regatului dac (165 tone de aur, 331 tone de argint) și cu aurul extras din minele de aur de la Roșia Montana, Imperiul Roman se va redresa financiar. În perioada de dezvoltare după cucerire, Dacia va da Romei mai multe legiuni alcătuite exclusiv din daci pentru a lupta pe tot cuprinsul imperiului.

ianuarie 2008

Inventatorul

Reuși să termine toate calculele, dar rezolvarea problemei îi luase puțin mai mult timp decât preconizase. Zâmbi satisfăcut, revăzu rezultatele, ajunsese la soluția corectă. O lună de muncă asiduă, multe frământări și nereușite de moment, piedici de tot felul, dar e gata, în sfârșit e gata. "Iată ce înseamnă să reușești!" își spuse în gând și închise ochii pentru o clipă se gândi ... departe.

Lucra pentru o agenție guvernamentală, proiectele veneau unul după altul, abia reușea să termine unul, că imediat primea altul care necesita o rezolvare imediată. Era așa de obosit, nici nu mai ținea minte de când nu mai plecase la munte cu familia, sau...chiar de când nu mai ieșise din casă. Lucra neconținut de luni de zile, poate un an, cine mai știe ? Toți se bazează pe cunoștințele lui să rezolve problemele. I s-a spus că sunt de importanță crucială pentru națiune, poate pentru omenire...Vorbe, numai vorbe, sigur, este recunoscut ca mare inventator și om de știință. Privi în jurul său, pe pereți sunt toate diplomele lui. Un val de căldură plăcută și satisfacție îl cuprinseseră, da, acolo e munca lui, rod al numeroaselor nopți nedormite și, de ce nu, al inteligenței sale.

Pe birou, pozele fetiței și soției, surâzătoare, așa cum le știa dintotdeauna. Și, totuși...ceva se schimbase cu ele de la accident. La această amintire îl străpuse un fior rece, rememoră înfrigorat momentele de coșmar când derapase cu mașina pe o pantă a unei șosele de munte, în iarna aceea voiau să ajungă la cabana fratelui său.

Impactul cu parapetul de beton a fost deosebit de puternic, s-au răsturnat de câteva ori, iar el și-a pierdut cunoștința. S-a trezit mai târziu pe un pat de spital când doctorii i-au spus că vor face orice să îl salveze fiindcă toți au nevoie de el, pierderea sa nefiind o opțiune. Își

simțea trupul zdrobit sub greutatea mașinii, dar avea încredere în echipa medicală, știa că sunt cei mai buni.

În spital au început visele. Fiecare operație era urmată de vise, unele plăcute, altele coșmaruri, din care se trezea acoperit de o transpirație rece. În spital reuși să afle câte ceva de soție și de fetiță. Toți au refuzat să-i spună despre situația lor reală, repetându-i neconținut că el este principala prioritate a echipei, că viața lui contează cel mai mult. Ele erau bine, l-au vizitat de câteva ori, dar mult mai târziu, când starea lui de sănătate i-a permis acest efort. Observă de la început ceva schimbat la ele când l-au vizitat. Suportase prea multe operații, însă începuse deja să se refacă. Încercă să-și amintească momentul accidentului, trecuseră doi ani, poate trei, cine mai știe...?

Și iată-l acum: refăcut complet, cu o putere de muncă extraordinară, cum nu avusese niciodată în carieră. Dintotdeauna a fost pasionat de știință, din liceu crease fel de fel de aparate care, în scurt timp, au atras atenția conducerii. A fost trimis la cea mai bună universitate tehnică din lume, parcursul său ca student fiind unul sclipitor. În facultate își cunoscuse și soția, a fost dragoste la prima vedere. S-a angajat imediat după licență la această agenție guvernamentală, dar a lucrat și ca profesor și cercetător în diferite proiecte, ori de câte ori i-a fost solicitată părerea. Reușea întotdeauna să rezolve chiar și cele mai dificile probleme, soluțiile sale fiind subiectul a numeroase articole și cărți. Recunoscut pe plan național și internațional, ajunsese în apogeul carierei când a avut acel accident cumplit.

Și-a revenit și are din nou multe proiecte în lucru, însă știa că în ultima vreme își neglija familia. De multe ori a zis că acesta e ultimul proiect, că își va lua o vacanță, că se va odihni, că va încerca să-și repropie soția și fetița. Plecate de ceva vreme la o soră a soției, ținea destul de rar legătura cu ele, însă le auzea din când în când vocea din cele câteva înregistrări pe care le aveau împreună.

Se ridică de la birou și gândi că ar trebui să se culce, mâine trebuie să primească un nou proiect important. Aproape în fiecare noapte visa....cele mai multe vise fiind cu familia aflată departe, se vedea pe pârtia de schi alături de fetiță sau pe ringul de dans strângând în brațe trupul subțire al soției. Ce dor îi era de ele, da, trebuie să le vadă cât mai curând. Dar mai are câteva proiecte și apoi vor pleca împreună în vacanță. Se simțea așa de singur în toată casa aceasta mare. Tresări...crezu că a auzit o ușă deschizându-se. Privi în josul scârilor, ascultă cu atenție, dar, desigur, i s-a părut. Înainte de culcare lua întotdeauna cina, cineva venea în timpul zilei și îi pregătea masa, fără să îl deranjeze. Așa era și în seara aceasta, mâncarea îl aștepta caldă pe masă. Se așeză, începu să manânce din excelentele preparate culinare, apoi gândi zâmbind: "Măcar cu bucuria asta am rămas".

Cei doi bărbați închiseră ușor ușa în urma lor, apoi cel mai în vârstă aprinse o lumină difuză de pe perete. Așeză servieta pe masă și se apropie de aparate, făcând un semn discret tânărului: "Să nu vorbești tare, cred că ne poate auzi". Tânărul se conformă, rămase în centrul camerei și își privi tatăl cum injectează diferite substanțe în tuburile conectate la vasul în care se afla creierul, apoi îndrăzni să-l întrebe: "Ce faci tată ? Ce este cu aceste injecții ?". "I-am adus cina și îi pregătesc ceva frumos să viseze până când cei de la Centru vor decide să-i implementeze din nou familia în viața sa.". "Păi, tată, asta nu este viață, îi țineți creierul legat de aceste aparate să lucreze pentru voi. Nu are și el dreptul la o decizie în acest sens ?". "Ba da, fiule, ar trebui să aibă, dar el este cel mai important inventator din ultimii 200 de ani de când Centrul nostru îl are în grijă. Și, nu uita, datorită lui poți merge din nou". "Da, tată, știu și îi mulțumesc pentru tot. De aceea am și venit aici să îl cunosc personal...".

decembrie 2007

Vivienne

Își aranjă rapid părul și netezi o cută a rochiei de seară. Întârziase deja, iar taxiul aștepta de câteva minute. Trebuia să ajungă cât mai repede, altfel putea rata întâlnirea. O așteptase de prea mult timp, făcând zeci de planuri. Un nor de parfum dulce îi pluti pentru o clipă în păr, zâmbi ștregărește în oglindă, apoi își admiră splendoarea trupului scoasă și mai mult în evidență de linia rochiei. Privi pentru ultima oară interiorul poșetei, memoră fiecare amănunt al întâlnirii, luă de pe masă cheile, mănușile fine de piele și ieși în grabă din apartament.

Dădu taximetristului adresa restaurantului, apoi se cufundă în gânduri, așezându-se în colțul întunecat al banchetei din spate, evitând să fie privită. Nu vorbiră nimic până la destinație, ea nu avea acest obicei, iar figura șoferului nu i s-a părut deschisă la conversații. Întâlnirea era cam nepotrivită, îl cunoscuse pe Steve cu aproape o lună în urmă, câteva minute la o recepție. N-au avut timp să-și vorbească prea mult, ea îl atinse din greșeală cu poșeta, iar garda lui de corp o apucase strâns de mână, îndepărtând-o. Mănușile și poșeta îi căzură pe covor, dar, aceasta fiind aproape închisă, nu i se împrăștie conținutul. Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat, un fior rece o străpunse, situația era și așa destul de jenantă, dar Steve observase imediat gestul, veni aproape de ea și o ajută să le ridice.

"Vă rog să îl scuzați pe Mark, și-a făcut doar datoria. Nu trebuia să își ia așa de în serios munca acum, mai ales când o femeie frumoasă mă atinge, chiar și din greșeală". Râde și îi întinse mâna: "Eu sunt Steve, gazda dumneavoastră din această seară..."

Femeia îl privi câteva secunde, se înroși, apoi răspunse: "Vivienne...îmi face plăcere să vă cunosc domnule....iertăți-mi, vă rog

neatenția...". "Vivienne ? Aveți un nume foarte frumos domnișoară, francez, aș putea spune ?". "Poate că da, poate că nu domnule...". "Îmi permiteți să vă ofer o cafea ? Vă pot răpi câteva minute domnișoară ?". "Nu, nu acum domnule, este prea multă lume aici și sunt sigură că aveți destule atribuții de gazdă. Poate altă dată, cine știe...". Îi zâmbi și îi întinse mâna, iar Steve o privi îndelung: "Când pot să vă revăd domnișoară, cum pot să vă gălesc ?". "O voi face eu domnule, curând". "Bine domnișoară, vă înțeleg reținerea, aștept să vă revăd, iată cartea mea de vizită...".

În săptămânile care au trecut s-a gândit serios la această întâlnire, a dorit de nenumărate ori să îl sune, dar nu s-a simțit pregătită. În plus, a fost câteva zile plecată cu afaceri în Europa. Permanent are ceva de rezolvat, afaceri care nu suportă amânare, oameni pe care trebuie să îi întâlnească, mereu între două avioane, abia dacă poate să își facă timp și pentru ea. Bani...da, are, dar e fericită ?

Privi din mașină la magazinele pline de lumini...la oamenii care trec grăbiți pe trotuar. Destine....le putea citi bucuria sau tristețea, erau ca o carte deschisă în fața ei. Avea acest dar, de a înțelege starea sufletească a celuiilalt, poate că și din acest motiv a fost angajată. În anii care au trecut ajunsese cea mai bună din grup, toți îi cunoșteau abilitățile, o respectau, datorită inteligenței și frumuseții native sau, poate, fiindcă a știut să îi țină la distanță. A primit întotdeauna sarcinile cele mai grele, la care alții au dat greș, dar ea le-a rezolvat aproape imediat, fără a părea că face vreun efort.

Mașina opri la un stop, femeia se uită la ceas, se făcuse târziu, chipul i se întunecă...trebuie să ajungă imediat, e posibil ca Steve să fi plecat deja...

Intră grăbită în restaurant, îl observă la o masă, chipul i se luminează imediat și se îndreaptă spre el. "Scuzați-mă, domnule, îmi pare rău că am întârziat...nu se va mai repeta...". "Nu face nimic domnișoară, vă rog, luați loc...un pahar de vin, înainte de cină ? ... Eu am servit ceva, imi dați voie să vă recomand ... Este excelent...". Îl privi

îndelung, aprecie vârsta bărbatului în jur de 35 de ani, puternic, cu alură de sportiv. Era diferit de ceilalți, îi privi cu atenție mâinile, ținuta hainelor, gulerul perfect călcat al cămășii.

Îl plăcu la prima vedere, Steve încerca să îi atragă cumva atenția vorbind și zâmbind. Parfumul ei îl învăluia ca o dulce promisiune...gustă din vinul pus în pahar, se aplecă peste masă și îl întrebă direct, privindu-l în ochi: "Nu ați dori să mergem în altă parte domnule ? Aici e prea multă lume care vă cunoaște și vă privește, mă simt puțin stânjenită". "Sigur domnișoară, putem pleca, am un apartament în apropiere, dar nu vreau să credeți că nu sunt un gentleman...". "Nu, domnule, sigur, am încredere în dumneavoastră, dar nu vreau ca el să vină cu noi". Nemișcat, la câțiva pași în spate, Mark o privi neutru. Femeia îi zâmbi, iar când Steve aprobă din cap, se ridică și ieși la brațul său. Privi cu coada ochiului în spate să vadă dacă Mark îi urmează, însă acesta rămase în cadrul ușii restaurantului.

"Fumați domnule ?". "În seara asta, da, pentru dumneavoastră...". Aprinse două țigări subțiri, le pufăi jucăuș pe amândouă, iar una i-o întinse bărbatului. Steve coborî puțin geamul mașinii și prinse între buze țigara întinsă. Simți gustul rujului, privi femeia și murmură: "Da....Vivienne e nume franțuzesc, nu-i așa, domnișoară ?". "Poate că da, poate că nu domnule...". "Eu cred că este, sunteți foarte frumoasă domnișoară".

Deși apartamentul în care o conduse era deosebit de spațios, mobilat cu gust și luminat, femeia se simți ușor în nesiguranță pentru câteva clipe. Steve intră în urma ei, încuie ușa, apoi se îndreptă către barul din camera de zi. Atinse din mers o tastă a telecomenzii, iar camera se umplu imediat de muzică. "Vă place jazz-ul domnișoară ? Vă pot oferi ceva de băut ? Vă rog, intrați, sper să vă simțiți bine la mine". "Da, domnule, sigur...".

În spatele lui, femeia deschise poșeta, metalul revolverului sclipi în spoturile de lumină. Trase rapid și fără să clipească două focuri, Steve se prăbuși, iar amortizorul preluă cea mai mare parte a zgomotului împușcăturilor.

Privi bărbatul întins pe podea și zâmbi ca mai devreme în oglindă: "Vivienne e nume francezesc, da, domnule". Își puse mânușile, stinse luminile, fără a opri, însă, muzica. Leși, încuie ușa, strecură cheile în buzunar, apoi se grăbi să coboare. Avea un avion la care trebuia să ajungă.

Cecul pentru Steve îl va încasa mâine dimineață.

decembrie 2007

Supraviețuitorii

Obuzele căzură toată ziua asupra liniilor românești, o ploaie aducătoare de suferință și moarte. Mii de schije se împrăștiaseră în aerul rece al iernii, înfigându-se crud în carnea camarazilor săi și în pământul înghețat în care cu greu își săpaseră tranșeele.

Au plecat la razboi aproape toți feciorii din satul său din lunca Dunării, tineri, frumoși, în puterea celor 20 de ani, au lăsat în urmă iubite și ogorul nearat, dar cu speranța înfăptuirii Unirii. Li s-a spus că de ei depinde soarta neamului, că acum e momentul de glorie și sacrificiu pe care trebuie să-l dea pentru Întregire.

În anii războiului pieriseră aproape toți, mulți în primele atacuri ale inamicului. Măcar au avut noroc să fie trimiși împreună pe front, își mai alinau serile amintindu-și de acasă și împărțind puținele merinde primite de la părinți. Cu un pas înaintea lui căzuse Mircea, secerat de o gură de foc blestemată, sângele își făcuse loc prin haina groasă și înroșise zăpada. Se aplecase deasupra lui, nevrând să creadă adevărul. Fratele cel mare îl protejase mereu, chiar și acum, îi spusese să alerge numai în spatele său, dar iată că glonțul l-a lovit în piept.

Durerea și neputința îl făcură să uite pentru o clipă de tot ce era în jur, urlă de furie și disperare, dar nimeni nu l-ar fi putut auzi în acel infern de explozii. Îi acoperise trupul cu trupul său, încercând zadarnic să-și încălzească fratele. Ochii împietriți ai acestuia îi dădură de înțeleles că totul se sfârșise. În acel moment avu un impuls necugetat să se ridice și să atace la baionetă tranșeele inamice, să-i răzbune moartea.

Își aminti, însă, de Petre, pentru acesta el devenise acum fratele cel mare, nu, nu, va veni momentul răzbunării. Încercă să-și tragă fratele căzut înapoi în tranșee, dar renunță, nu avea atâta putere și nici timp, din liniile inamice se ridicaseră primele baionete lungi. Da, va

aștepta, lasă-i pe ei să vină. Se retrase cu greu pe sub gardurile de sârmă ghimpată.

Atacul fusese nechibzuit, începea să se însereze, ceața și fumul exploziilor acoperiseră întreaga vale. Nu și-a putut privi în ochi fratele cel mic și nici nu și-au vorbit, dar îi atinse mâna și-i arătă sângele de pe mânecă. Sângele lui Mircea, poate că mai era cald încă, îl vedea acolo, întins pe spate, cu ochii deschiși spre cer. Măcar de ar fi putut să-i închidă ochii... Privi lung la Petre, ei doi rămăseseră ultimii dintre feciorii plecați din sat. Încordat deasupra armei, cu gulerul paltonului ridicat peste urechi, acesta încremenise în așteptare. Ce mult se schimbaseră Petre...vai, Doamne !, era un băiețuș blond, de numai 18 ani când a trebuit să plece, iar mama îi legase la brâu o eșarfă albă să-i poarte noroc. El a fost protejatul familiei, ei...dar ce-l iubea Măriuca....

Nedormit, neras, înghețat și înfometat, Petre nu mai avea nimic din cel de odinioară, poate...da, doar ochii albaștri, ca seninul cerului văzut în roua dimineții. Își suflă în palmele înghețate, verifică arma și luă în cătare o umbră întunecată. Venise ceasul răzbunării. Nu-și montă baioneta, o înfipse alături de el în pământ, să o aibă la nevoie. Gândi că și-ar fi dezechilibrat arma la foc și nu și-ar fi dorit asta. Toți îl cunoșteau pentru precizia tirului său, fusese chiar și decorat de câteva ori pentru acte de curaj. Eh, dar ce folos, fratele său primise glonțul pentru el. Strânse din dinți cu obidă, se uită în stânga, văzu umbra lui Petre cum se ridică, trage, reîncarcă și trage din nou. În dreapta sa, mitraliera lor tace, ultimele gloanțe le trăsese înaintea atacului blestemat, cineva trecu în fugă pe lângă el și urcă peretele șanțului.

Un zgomot asurzitor îi străpunse urchile, un val de pământ și fum îl acoperi, vru să strige și să tragă, dar puterile îl părăsiră, întinse crispat mâna după baionetă, se întrebă dacă așa era moartea, închise ochii, gura i se umplu de ceva umed, amar....leșină...

Tresări și tuși cu putere, își șterse cu dosul mâinii pământul de pe față, înghiți cu greu nodul din gât. Se mișcă prudent, caută în țărână baioneta, îi simți răceala lamei de oțel, o scoase și se ridică în genunchi. Nu găsi pușca, dar nici nu acordă prea mare importanță

faptului. În jurul său tranșeele erau pline de trupuri inerte, artileria inamică declanșase ultimul asalt, succedat apoi imediat de atac la baionetă.

Doamne ! Unde e Petre ? Unde sunt ai noștri ? Unde e Vasile, unde e Gheorghe ? Unde sunt cu toții ? Se întoarse către liniile inamice...liniște, probabil că și acolo fuseseră pierderi. Întuneric. Întuneric și frig. Se ridică și caută să vadă dacă e rănit. Nu, se pare că scăpase de această dată, ferit de schije de valul de pământ înghețat care-l acoperise în momentul exploziei. Petre ! Petre ! Mă auzi, unde ești ? Petre ? strigă mai mult în șoaptă. Ascultă cu atenție un răspuns. Petre ! Nimic... Înaintă câțiva pași spre locul unde stătuse fratele său mai devreme. Gol. Se ridică peste marginea șanțului și privi spre Mircea. Era acolo, nemișcat, dar ceva îl acoperea, nu putu desluși ce, dar un ghimpe i se înfipse în inimă. Se târî cu greu la el, orice zgomot sau mișcare l-ar fi putut descoperi gurii de foc ucigașe. Era Petre.

Trăia, încă trăia ! O răsuflare amestecată cu sânge și țărână îi ieșea șuierând din piept. Petre, te poți mișca ? Te scot de aici, să ne întoarcem în tranșee, să cerem ajutor ! Petre, spune ceva Petre ! Deschide ochii, Petre ! Fratele deschise cu greu ochii, îl privi trist, încercă să-i arate ceva sub haină, apoi lăsă capul într-o parte. Nu, Petre, nu ! Nu și tu ! Nu ! Ridică-te Petre, să mergem, ne așteaptă mama acasă, Petre, te așteaptă Măriuca ! Ridică-te, hai ! Nu, Petre, nu, nu ! Nu mă lasa singur aici, tu mi-ai mai rămas !.....

Trase în zadar de haina umedă de sânge a fratelui. Mircea privea înghețat și încrâncenat cerul negru al nopții, Petre îl fixa mirat cu ochii săi luminoși chiar și în acel întuneric. Ambii frați morți în aceeași zi, iar el, el...nu putuse face nimic. I se păru o nedreptate prea mare și prea grea, un blestem nemeritat, apăsător pe umerii săi. Îngenunche, le închise ochii și se rugă creștinește pentru ei în acea noapte de iarnă, singurul viu pe acel tărâm al morților. Înțelese că nu avea rost să rămână acolo, probabil era ultimul supraviețuitor al regimentului. De predat în mâinile inamicilor nici nu putea fi vorba, singura soluție era retragerea, da, întoarcerea la primele linii românești. Se deplasă

precaut înapoi spre tranșee când o mișcare la pieptul lui Petre îi atrase brusc atenția. Să fie încă viu ? Să nu fie, oare, totul pierdut, să se fi înșelat el crezând că Petre e mort ? Să i se fi ascultat ruga ?

Reveni înfrigurat lângă frați, da, ceva s-a mișcat din nou, e Petre ! Îi desfăcu haina, puse mâna pe pieptul acestuia și simți cald. Da, acolo e ceva cald, se trase mai în stânga să vadă mai bine, descheie de tot haina și găsi ce ocrotise Petre la pieptul său: un pui de câine. Îl ridică în mână, acesta scânci și începu să tremure de frig...e mic, mic de tot...de unde apăruse acolo între ei ? Dar e viu, e viu, acum el nu mai e singur între atâția morți !

Două lacrimi mari îi țâșniră din ochi...asta voia Petre să îi arate la piept, această fărâmbă caldă de viață, acum erau doar el și micuțul pui pe câmpul roșu și înghețat. Petre, îți promis că vom reuși, că vom ajunge acasă, că voi avea grijă de el cum nu am putut avea grijă de tine ! Simți în mod nefiresc cum tot sufletul fratelui mai mic trecuse în acel ghem de blană. Îl strecură cu grijă sub haină, se retrase în tranșee, verifică baioneta la brâu și se depărtă în noapte. Nu luă nicio armă de foc cu el, zgomotul puștii l-ar fi dat în vileag, ci doar câțiva biscuiți din buzunarul unui camarad căzut și o pânză ruptă dintr-un cort.

Merse mai mult noaptea, cu mare fereală, prin zăpada înaltă, încercând pe cât posibil să-și ascundă urmele, se simți mereu urmărit și hăituit, i se păru că aude zgomotul obuzelor. Ziua sta ascuns în zăpadă, înfășurat în pânza de cort, strângând la piept puiul ca să-l încălzească. Au împărțit biscuiții și căldura hainei militare. S-au ascuns la fiecare zgomot nevăzut și s-au bucurat împreună de fiecare firicel de apă curată. Timp de mai multe zile omul și-a dovedit puterea, credința că vor reuși și devotamentul pentru promisiunea făcută fratelui mort. A ocrotit puiul de câine și i-a oferit toată grija posibilă în acele condiții, au parcurs împreună zeci de kilometri, așteptând apariția la orizont a taberelor românești.

Acea zi, însă, nu a venit, epuizat de oboseală, de foame și de frig, omul cedă, se prăbuși de câteva ori în zăpadă, dar se ridică și merse mai departe. Cu mare greutate și cu ultimele puteri, pe marginea

unui drum, se înveli în pânza de cort, dădu cățelului ultima bucățiță de biscuit și adormi visându-se acasă, vara, la culesul fânului. Petre glumea, râdea din toată inima, Mircea se încrunta de fiecare dată când armăsarii cei tineri imitau fără de voie bucuria fratelui cel mic și nu îi putea înhăma la căruță, iar mama ieșea din casă cu plăcintele calde în ștergar. Se visă că bea vin rece din ulcior, că se șterge apoi cu mâneca la gură și râde împreună cu Petre la fetele adunate la horă....

O căldură și o moleșeală nefirească îl cuprinseseră, strânge mai bine la piept micul animal, adormit și el, probabil..... Simte că ceva umed îl gădilă pe față, întinde mâna către o umbră care se apleacă asupra lui. Câteva ore mai târziu, în spatele frontului, pe un pat de campanie, un doctor militar îl examinează. Nu are decât unele degerături și câteva fragmente de schije, care nu îi pun viața în cumpănă. Se ridică și întrebă de cățel. Cineva i-l aduce, îl ia în brațe și-l strânge la piept. Micul animal îi mușcă ușor urechea, apoi îl adulmecă cu mustățile și botul umed pe gât. Plânge și nu îi vine să dea drumul ființei alături de care s-a atașat enorm în ultimele zile. Au reușit împreună.

File de istorie: Un an mai târziu, la 1 decembrie 1918, Marea Adunare de la Alba Iulia a hotărât Unirea Transilvaniei, Banatului, Crișanei și Maramureșului la Regatul Român. Această decizie a fost făcută publică prin Declarația de la Alba Iulia.

În primul război mondial România a pierdut 336.000 de soldați și 275.000 de civili.

noiembrie 2007

Fluturile roșu

În ziua aceea nu se duse la școală, reuși cumva să o păcălească pe bunică și fugi în livada din spatele casei. Luă și ghiozdanul cu ea, ar fi trădat-o dacă l-ar fi lăsat în curte sau atârnat de cuiul mare din podul magaziei, așa cum mai avea obiceiul când, după școală, ieșea pe uliță alături de fratele ei mai mic.

Ei...ce bine e de el, încă nu merge la școală, e cu bunica acasă toată ziua și se înfruptă din bunătățile pe care aceasta i le pregătește. Și ea a fost la fel, numai că atunci a trebuit să aibă grijă de Dănuț, era și mai mic, plângea toată ziua și bunica o certa mereu că nu stă cu el. Dar ea se plictisea după câteva minute, ieșea în curte și se uita pe uliță la copiii de vârsta ei. Ce le păsa lor că Maria e cu frățiorul mai mic, că trebuie să aibă grijă de el și că nu poate veni cu ei să se joace...

Lasă că va crește Dănuț și vei ieși cu el la joacă, o tot amăgea bunica, fără să aline însă tristețea din ochii albaștri și mari ai fetiței. Da, Dănuț a crescut, ea la fel, acum el este răsfățatul familiei, iar ea trebuie să meargă la școală. Are colegi drăguți, sunt copiii la care în urmă cu vreo 2 ani se uita cu tristețe. Se înțelege bine cu ei, stă în bancă cu Ștefan, baiatul familiei de peste uliță. Are o colecție frumoasă de fluturi și gândăcei, tatăl lui i-a făcut chiar și o cutie de lemn în care îi ține prinși cu ace. Insectar îi zice cutiei, le-a cerut învățătoarea la școală să aducă fiecare o găză să aibă și ei un insectar al clasei.

A vrut zilele trecute să prindă fluturile roșu care a poposit pentru o clipă pe trandafirul sădit de ea vara trecută. Culoarea acestuia, modul în care insecta și-a desfăcut aripile și le-a bătut pentru o clipită au făcut-o să uite de cutia cu ace. Admiră firava creatură, se apropie câțiva pași, întinse mâna spre ea, fără a dori să-i facă rău, doar să-i atingă aripile catifelate. O clipă mai târziu, fluturile se ridicase

deasupra curții, trecu peste gard și dispăru în livadă. Să mai fie încă acolo ? se întrebă Maria și se strecură prin scândura scoasă din cuie de care numai ea știa.

Ghiozdanul o deranja, era prea greu pentru statura ei plăpândă, dar figura bunicii care ar fi dojenit-o dacă ar fi aflat că nu este la școală, a făcut-o să îl salte mai bine în spate. Oricum, îl va ascunde mai târziu în iarba mare a livezii.

Livada bunicii...respiră cu nesaț aroma florilor începutului de vară, mângâie cu drag florile galbene de lângă cais. Ar fi dorit să-și amintească cum se numesc, doamna învățătoare le-a spus, ba chiar s-a și lăudat în fața colegilor că are în livadă câteva. Trecu indiferentă pe lângă cais, bunica nu ar fi lăsat-o niciodată să se urce în el după fructele sale dulci, iar dacă ar fi prins-o acolo pedeapsa ar fi fost mult mai mare. Preferă, în schimb, să rupă o păpădie, o ridică la nivelul ochilor, privi dincolo de ea și suflă cu putere în puful acesteia. Urmări încântată zborul fulgilor albi, purtați prin aer de vântul ușor al dimineții.

Aș vrea și eu să zbor, gândi Maria și se visă purtată în văzduh de fluturile roșu, peste curte, peste livadă, în înaltul cerului. Cum o fi să zbori ? Ce simt păsările când se înalță și plutesc minute în șir, fără să bată din aripi, libere, doar ele și cerul ? Ce fericite trebuie să fie...Ridică ochii și între două crenguțe, bine ascuns între frunze, zări un cuib de vrăbii. Nu reuși să vadă puii deși se ridică cât putu pe vârful picioarelor, oricum sunt prea sus pentru a ajunge la ei. Încercă să dea ocol pomului și să găsească o altă poziție din care să se uite mai bine, dar în zadar, cuibul abia se zărește dintre frunze. Dacă nu ar fi o fărâma de viață înăuntru, ar trece poate neobservat. Maria zâmbi și se simți norocoasă că a reușit să-l descopere, apoi își promise că va reveni să vadă puii când vor fi mai mari.

Știa de la școală că nu trebuie să atingă puii sau cuibul, altfel păsările îl vor părăsi. Poate așa cum mama lor i-a părăsit pe ea și pe Dănuț în urmă cu câțiva ani.

Amintirea îi străpunse inima ca un ghimpe, o lacrimă mică îi apăru deîndată la colțul ochilor. O șterse repede și întoarse capul ca și

cum ar fi vrut să uite, un câine lătră de undeva din vecini, departe.

Chiar în fața ei, pe o floare simți fluturele. Da, fluturele ei mare și roșu, îl simți înainte să îl vadă, el era cu siguranță, numai că acum i se păru și mai frumos, soarele dimineții și roua care încă rămăsese fină pe petalele florii îl făceau minunat, strălucitor. Ar fi vrut să fie al ei, să zboare cu el peste întreaga livadă, să privească tot acest verde viu, să ajungă departe, unde numai ființele cerului pot visa să plutească.

Ca purtată de vrajă, cu ochii încă umeziți de lacrima amintirilor, Maria întinse ambele mâini spre fluture. Îl prinse ușor în căușul palmelor, îl ridică și îi zâmbi. Cu aripile încă închise, acesta își arăta întreaga splendoare ochilor mirați ai fetei, care pentru prima dată văzu așa de aproape creația minunată a naturii.

Îl privi minute în șir, fascinată de coloritul aprins al aripilor, observă în cele mai mici detalii fiecare firică de culoare și nuanță, fiecare fibră a aripilor. Ridică încet mâinile deasupra capului, fiindu-i frică să nu-și sperie noul prieten: Zboară fluture, zboară, plutește deasupra livezii, bucură-te de ziua aceasta însorită, de cerul albastru, apoi vino și spune-mi ce ai văzut acolo sus.

Nemișcată și rece, insecta îi căzu din palme, apoi, ușoară, într-un ultim zbor legănat, se ascunse în iarbă. Maria întinse mâna, ridică fluturele, apoi închise încet palma ca pentru a-l proteja. I se umeziră ochii, ridică ghiozdanul și, cu mâna la piept porni spre curte. Nu-i mai păsa de cearta bunicii sau de vorbele dojenitoare ale tatălui.

Înțelese unde plecase mama.

noiembrie 2007

- Sfârșit -